

Là Thầy Hay Là Chồng?

Contents

Là Thầy Hay Là Chồng?	2
1. Chương 1: Chạy Thôi!!!	2
2. Chương 2: Gặp Mặt Rồi, Hic!	2
3. Chương 3: Có Thần Kinh Không?	3
4. Chương 4: Đẳng Cấp Của Vô Sĩ	3
5. Chương 5: Trốn Không Thoát	4
6. Chương 6: Lại Chạm Mặt	5
7. Chương 7: Liếc Mắt Đưa Tình	6
8. Chương 8: Ngoan Ngoãn Nào	6
9. Chương 9: Kết Hôn	7
10. Chương 10: Sống Chung	8
11. Chương 11-1: Ngủ Chung 1	8
12. Chương 11-2: Ngủ Chung 2	9
13. Chương 11-3: Bữa Sáng Của Lâm An Vũ	10
14. Chương 12: Lâm Thiệu Phu Nhân Xuất Hiện	11
15. Chương 13: Truy Tìm Tung Tích	12
16. Chương 14: Có Thật Là Tôi Muốn Sao Cũng Được?	13
17. Chương 15: Lâm Thiệu, Cậu Dẫn Vợ Tôi Đây Thật À?	14
18. Chương 16: Từ Làn Đầu Gặp Em Anh Đã Thích Rồi!	15
19. Chương 17: Lộ Diện	16
20. Chương 18: Cô Ấy Vẫn Chưa Sẵn Sàng!	17
21. Chương 19: Giáo Sư Siêu Cấp Đẹp Trai!	17
22. Chương 20: Lạc Dính Chân	18
23. Chương 21: Tôi Là Lâm An Vũ	19
24. Chương 22: Ăn Kem Với Tiểu Thệt Tươi	20
25. Chương 23: Em Xem Tôi Không Dám Làm Gì Em Sao?	21
26. Chương 24: Thanh Lí Môn Hộ	22
27. Chương 25: Tui Biết Tui Đẹp	23
28. Chương 26: Chép Gấp Đôi Cho Tôi	25
29. Chương 27: Yêu Nghiệt Khi Say	26
30. Chương 28: Vợ Cũ	27
31. Chương 29: Viên Phòng >	28
32. Chương 30: Mạc Dung	29
33. Chương 31: Lớp Nghỉ ^^	30
34. Chương 32: Gây Chuyện	32
35. Chương 33: Anh Sẽ Cùng Em Đi Đến Nơi....?	34
36. Chương 34: Uy Hiếp	35
37. Chương 35: Sụp Đổ	37
38. Chương 36: Hoang Tàn	38
39. Chương 37: Em Ở Đâu?	39
40. Chương 38: Lạc Nhau Có Phải Muôn Đời?	40

41. Chương 39: Hộp?	41
42. Chương 40: Hạnh Phúc Gọi Tên Anh	42

Là Thầy Hay Là Chồng?

Giới thiệu

Cuộc hôn nhân của họ dựa trên sự ép buộc của cha mẹ hoàn toàn không tình yêu Hai con người xa lạ bỗng trở thành vợ

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/la-thay-hay-la-chong>

1. Chương 1: Chạy Thôi!!!

“Tiểu thư...tiểu thư...đứng...lại...tiểu thư” tiếng nói đứt quãng của Hạ quân gia khẩn thiết kêu gào khi thấy đại tiểu thư nhà mình chạy hỏa tốc ra khỏi nhà để trốn buổi xem mắt đã được sắp xếp sẵn sàng vào chiều nay.

Lão quân gia đã già, lại còn bị dọa cho lên máu huyết chút nữa lão Hạ đã không còn nhìn thấy ngày mai. Ngay lập tức ông ta kính cẩn nhắc điện thoại gọi cho lão gia:

“A...alo...lão...lão gia, tiểu thư chạy...trốn mất rồi” ông ta vừa nói vừa đổ mồ hôi hột vì ông ta biết buổi xem mắt ngày hôm nay quan trọng đến mức nào.

Lão gia đã dặn dò ông ta bằng mọi giá phải giữ chặt tiểu thư ở nhà, vậy mà lại để cô nhảy khỏi ban công leo qua tường rào trốn mất. Thật biết cách dồn người ta vào đường chết! Bên kia đầu dây giọng nói hốt hoảng đây giục dõ vang lên:

“Cái gì? Tôi đã dặn ông thế nào? Ông quên rồi sao? Mau mau tìm người về cho tôi. Không tìm được nó, ông tự xử luôn đi!” nói xong lập tức ngắt máy.

Lão Hạ chấn kinh, vội vội vàng vàng điều người đi khắp hang cùng ngõ hẻm trong thành phố để tìm. Bên kia thì lão gia nhà họ Trần lo đến bạc cả đầu, ông thật sự là đã rất thê thảm vì đứa con gái cưng này rồi. Lần này mà không xong, chắc ông chỉ còn cách... tạm biệt thế gian thôi!

Tiểu thư à, cô đừng đùa lão già này nữa mà huhu!

2. Chương 2: Gặp Mặt Rồi, Hic!

Trần lão gia khổ sở gọi người lập tức đi tìm tiểu thư về, phong tỏa hết đường thủy, bộ, hàng không, tàu điện... bằng mọi giá phải dẫn cô về trước 7 giờ tối nay nếu không ngay cả cái mạng để lết đến xin lỗi người ta ông cũng không có. Bây giờ đã là 4 giờ chiều, ông chỉ có 3 tiếng để tìm Bội Vy. Thành phố này lớn như vậy, làm sao chỉ có thể tìm thấy trong 3 tiếng chứ? Ông chỉ còn biết thấp hương cho người vợ quá cố của mình để cầu mong mà thôi:

“Bội Viên, bà có linh thiêng thì hãy phù hộ cho tôi tìm được Bội Vy về kịp tối nay. Tôi không thể thất hẹn với đại ca được. Ông ấy từ xưa đến nay luôn giúp đỡ, bảo bọc cho tôi. Ông ấy lại chưa từng đòi hỏi điều gì, chỉ muốn tôi gả con gái cho con trai mình. Nếu chuyện này mà tôi cũng không thể làm xong thì... bà nghĩ tôi còn mặt mũi nào nữa?”...

Tại sân bay...Tiểu thư Bội Vy đang định lên máy bay thì đột nhiên lại có thông báo thời tiết xấu, phải hoãn tất cả các chuyến bay. Cô thầm nghĩ sao mà đen đủi thế được? Nhất định là do ba của cô dở trò rồi. Nói rồi cô lập tức rời khỏi sân bay, nhưng lại đụng phải một người, cô không ngược lên mà cứ cầm đầu đi thẳng, chợt nghe đằng sau vọng lại tiếng nói trong trẻo trầm ấm:

“Này cô”

“...” Bội Vy vẫn tiếp tục đi, vì xin lỗi người khác vốn không phải là việc của cô. Người đó vẫn tiếp tục gọi lại còn gọi to hơn làm không ít người trong sân bay tò mò quay lại nhìn:

“Này cô, cô có vấn đề về thần kinh không vậy?”

3. Chương 3: Có Thần Kinh Không?

“Này cô, cô có vấn đề về thần kinh không vậy?”

Câu nói này quả nhiên đã khiến cô quay lại, cô neho mắt đánh giá người trước mặt: không quá gầy cũng không đủ béo vóc dáng khỏe khoắn, da trắng kiểu người châu Âu, khuôn mặt thì rất nam tính trông rất đẹp, ngũ quan tinh xảo, trang phục tuy đơn giản nhưng lại là những món hàng hiệu xa xỉ, theo như cách so sánh thời bấy giờ thì có lẽ ngoại hình chuẩn nam thần.

Cô đánh giá hắn như một công tử nhà quyền thế, nhưng cô vẫn còn việc nên không thích dây dưa với hắn ở đây. Cô lạnh lùng cất giọng:

“Có” nói xong rồi đi thẳng để lại bao nhiêu con mắt đang ngơ ngác nhìn. Đây là lần đầu tiên có người dám nói chuyện với hắn kiểu vô lại như vậy, đường đường là thiếu gia nhà họ Lâm danh tiếng lẫy lừng mà lại đứng đây chịu ủy khuất vì một cô gái không biết lai lịch, nếu đồn ra ngoài thì còn gì là mặt mũi chứ.

Hắn không nói không rằng phất tay một cái cho đám người đứng sau chặn cô lại.

Cô lạnh nhạt hỏi:

“Chuyện gì?”

“Cô đụng phải tôi rồi làm rơi điện thoại của tôi, bể rồi, lại còn không xin lỗi. Cô cảm thấy có thể là chuyện gì?” anh danh mặt

“Muốn xin lỗi? Nhưng tôi không có thời gian. Tránh ra”

“Tùy cô thôi. Một cô gái như cô, ăn mặc cũng rất có tiền mà lại không có lễ nghĩa. Thời gian của tôi quý báu lắm, xin lỗi nhanh đi” nói xong câu này thì có một tên trong đám tùy tùng tiến lên nói nhỏ vào tai hắn nhắc nhở “Thiếu gia, buổi xem mắt...”. Hắn không quan tâm, nói tiếp:

“Cô chọn đi, xin lỗi tôi hay muốn tôi dùng cách khác?”

“Này anh, sao anh chẳng có phong độ đàn ông gì cả? Cứ ở đây mà so đo với một cô gái, có phải là anh bị bệnh vô sỉ rồi không?” cô thật sự rất gấp, cứ đứng đây mãi thì thế nào cũng bị tóm, mà cái tên này cứ dai như đĩa ấy, thực sự là muốn nghe mấy lời khó nghe đây mà.

4. Chương 4: Đẳng Cấp Của Vô Sĩ

“Ồ, sao cô biết? Tôi vốn dĩ đã rất vô sỉ rồi” hắn hất cằm.

Từ trước tới nay, An Vũ quen là một thiếu gia muốn gì được đó, kiêu ngạo bất cần, chẳng kiêng nể gì ai.

Hắn không phải ỷ vào gia thế của gia đình, mà vốn dĩ bản thân hắn đã là như vậy rồi, vô sỉ từ trong trứng. Bội Vy thấy hôm nay đúng thực là đen đủi, nếu cô còn ở đây đông dài với cái tên này thì nhất định sẽ bị ba mình tóm được.

Cô làm bộ hốt hải chỉ ra đằng sau hắn, hét lên:

“Trời ơi, kia có phải là ngôi sao Lâm Ngọc Tích không?” ngay lập tức cả anh và đám người vệ sĩ đều quay lưng lại nhìn. Nhân dịp đó cô trốn thoát.

Muốn đùa với bà đây à? Còn non lắm! Khi anh quay đầu lại thì đã thấy cô chạy xa còn quay đầu lại lêu lêu mình, lần đầu tiên, đây đúng là lần đầu tiên trong đời có kẻ dám đùa bỡn với anh như vậy. Cứ chờ xem, rồi ai sẽ chính chết ai cho biết.

Nhưng cô nói không hề sai, ngay sau đó Lâm Ngọc Tích xuất hiện. Trên người cô ta toát ra loại thần thái ngôi sao sang trọng làm người ta mê mẩn. An Vũ nhủ thầm trong lòng “Xem như cô ta gặp may, lần sau đừng để tôi gặp lại”.

Anh tươi cười bước đến, ôm chầm lấy Lâm Ngọc Tích:

“Chị hai, tưởng chị không về kịp chứ?”

“Ayo, ngày xem mắt của em trai chị người làm chị như chị đây mà không sắp xếp về xem mắt em dâu tương lai được thì đúng là rất có lỗi a”

Lâm Ngọc Tích tuổi tác chỉ lớn hơn An Vũ bốn tuổi nhưng cô không giống hắn. Ngọc Tích rất diễm đạm, lại còn khéo léo tế nhị chứ không ương bướng ngỗ nghịch như An Vũ. Vốn hôm nay hắn đi đón chị hai về nhưng không ngờ lại gặp phải cô, thật xui xẻo...!

5. Chương 5: Trốn Không Thoát

Bội Vy cô không phải là kẻ ngu ngốc nên cô biết, mấy kiểu công tử như hắn chắc ít nhiều cũng thích mấy cô ngôi sao xinh đẹp, tùy tiện nói một câu mà có thể trốn được, kể ra cô cũng chưa tới mức xui đến chết. Vừa mới hí ha hí hửng đi được vài bước thì cô thấy đám người của ba đang ráo riết tìm mình khắp các ngõ.

Thế này, chẳng phải là... hức...hức. Cô ba chân bốn cẳng chạy thêm một quãng nữa, thế kiểu nào mà lại bị tóm được. Nếu chẳng phải tại cái tên khốn kiếp kia thì cô bây giờ đã không phải bị như này, cô thầm mắng trong lòng một câu. Một giọng nói lạnh lẽo cất lên:

“Tiểu thư, tới nước này rồi mà người còn không về? Lão gia sắp bị cô làm cho tức chết rồi”

“Kệ tôi, buông ra. Đại Mặc, anh buông ra. Tôi không xem mắt xem mũi gì hết, buông tôi ra” kệ cô, ừ đúng là kệ thật. Đại Mặc nổi tiếng trong giới là lạnh lùng lại tuyệt đối trung thành với lão gia, vừa nói vừa xách cô về kệ cho cô la lối thế nào đi nữa.

Cô vừa la hét vừa giãy giụa, Đại Mặc lúc này ấn cô ngồi vào xe nói với tài xế:

“Chạy nhanh lên, nhất định phải về tới nhà lúc 6h45, bây giờ là 6h40. Anh chỉ có 5 phút”.

Tài xế: “...”

Xe chạy bon bon trên đường, bất chấp các loại đèn đủ màu xanh đỏ, bất chấp cho ai có vẫy tay kêu gọi, xe vẫn mạnh mẽ tiến lên (T.T).

Về đến nhà rồi, Trần lão gia lo tới mức quần áo cũng chưa kịp thay, cuối cùng cũng thấy Bội Vy quay về. Ông vừa chạy ra vừa mắng:

“Vy Vy, rốt cục con có muốn ba sống nữa không hả? Con có biết suýt chút nữa là ba... thôi thôi nhanh nhanh lên thay đồ đi.” Cô bĩu môi, “hừ” một tiếng, sau đó đáp trả:

“Ba, sao ba cứ bắt con phải xem mắt vậy? Con không thích, ba muốn thì tự đi mà xem”

“Con gái, có phải thường ngày ba chiều con quá rồi nên con sinh ra hư hỏng có phải không? Ba nuôi con từ đó tới giờ có bắt con phải làm gì khó nhọc chưa? Bây giờ ba chỉ muốn con xem mắt thôi mà, được thì tiến tới còn không được thì ba có thể tính tiếp. Sao con cứ bướng vậy hả? Nghe lời ba lần này thôi, xem mắt yên ổn giúp ba đi. Bác Lâm đối với ba ân trọng như núi, con có thương ba không hả? Với cả con nhà người ta vừa đẹp trai lại có nhân phẩm, con như vậy đòi hỏi gì nữa?” Trần lão gia nói một thôi một hồi, Bội Vy chịu không nổi cô bịt tai lại nói:

“Được, được, được rồi. Con nghe ba lần này, vậy là được chứ gì” cô khổ sở nhất đó là khi phải đối mặt với công phu “trăm chữ” này của ba mình, thật khiến người ta đau hết cả đầu. Tuy ngoài mặt thì đồng ý, nhưng cô kiên quyết giữ vững suy nghĩ của mình, không thích chính là không thích!

6. Chương 6: Lại Chạm Mặt

Khi thấy tiểu thư đi lên, đám người hầu lập tức nhảy vào, mỗi người một việc, chuẩn bị cho tiểu thư sẵn sàng từ cái móng tay đến đôi giày, mái tóc,... không sót chút gì...

Ông Trần vừa thở phào một hơi, thay xong bộ Âu phục chỉnh tề thì có người chạy vào thông báo “Lão gia, Lâm tiên sinh đến”.

Vội vội vàng vàng tiến ra đón, có Lâm tiên sinh, Lâm đại tiểu thư và còn có nhân vật chính ngày hôm nay_Thiếu gia Lâm An Vũ một thân khí thế ngút trời, Trần lão gia trầm trồ thán thưởng đúng là chẳng thua kém gì Lâm lão tiên sinh hồi trẻ! Trần lão gia luôn miệng:

“Đại ca, anh đến rồi! Mời mời anh vào nhà, còn cả Ngọc Tích và An vũ, hai đứa cùng vào nhà nào”

Trần lão gia đối với Lâm lão gia nhất mực cung kính, họ là hai anh em chí cốt từ thuở trai trẻ cùng nhau lăn lộn trong giới hắc đạo. Đến nay tuy thể lực vững vàng, tuổi tác đã cao nhưng sự tôn kính ấy vẫn không hề thay đổi.

Ngay khi Bội Vy một thân váy trắng bước xuống, cả bốn người cùng đám thuộc hạ của hai bên đều không khỏi ngẩn người. Trần lão gia tự hỏi đây là cô con gái ương bướng hàng ngày của mình hay sao?

Hôm nay Bội Vy thực sự rất đẹp, rất lộng lẫy. Đặc biệt nhất là Lâm An Vũ, hẳn nhất thời thất thần không biết nên nói gì. Lần đầu gặp nhưng hẳn thấy cô rất quen mắt, chợt hẳn nghĩ đến cái người lúc chiều. Vì cô gái này với cái người gây rối ở sân bay lại có vài phần tương tự.

Nhưng cô gái này lại thanh nhã, sang trọng hơn hẳn cô gái kia. Hẳn cần thêm thời gian để xác định chuyện này.

Bội Vy lễ phép chào hỏi mọi người, khi nhìn đến Lâm An Vũ cô ngây người mất vài giây, ánh mắt hiện lên vẻ kinh ngạc không thể tin nổi. Trong đầu cô lúc này chỉ có một chữ “Xong”.

Chồng tương lai của cô lại là cái tên mặt dày vô sỉ ấy, bữa cơm này xem ra không thể nuốt trôi rồi.

Lâm An Vũ càng nhìn càng thấy cô quen mắt, cộng thêm cái thái độ kinh ngạc kia thì hẳn đã chắc đến chín phần mười đây là cô gái ở sân bay rồi. Trò vui xem ra còn ở phía trước. Hẳn thầm đắc ý trong lòng. Trái đất này đúng là tròn thật!

7. Chương 7: Liếc Mắt Đưa Tình

Ngồi vào bàn dùng bữa, hai lão nhân gia thì thân mật trò chuyện còn Lâm Ngọc Tích thì ngồi quan sát “em dâu”. Lâm Ngọc Tích càng nhìn càng vừa mắt đứa em dâu này, Trần Bội Vy không chỉ xinh đẹp, đáng yêu mà nói năng cũng rất có chừng mực ước chừng có thể là một người vợ, một người con dâu tốt.

Trong khi Lâm Ngọc Tích khá hài lòng với Bội Vy thì cô cũng quan sát thấy đứa em trai của mình có điều gì đó bất thường.

Lâm An Vũ nhìn Trần Bội Vy một cách đầy “tình cảm” anh luôn tặng cho cô một nụ cười mỉm đẹp đến động lòng người mỗi khi cô nhìn anh. Trong mắt người khác có thể đây là ánh mắt “Nhất kiến chung tình” nhưng Bội Vy hiểu rõ hơn ai hết, ánh mắt này có bao nhiêu phần nguy hiểm. Cô dùng một nụ cười méo mó để đáp trả lại anh, một màn này đều được hết thảy những lão nhân bên ngoài chứng kiến.

Cả Lâm lão gia và Trần lão gia đều nghĩ hai đứa con của họ một đứa đang liếc mắt đưa tình còn một đứa thì ngượng ngùng e thẹn, tưởng chừng vừa gặp đã yêu. Nếu Bội Vy mà đọc được những suy nghĩ này của hai người lớn chắc cô đã khóc thét.

Lâm Ngọc Tích nhẹ nhàng gấp thức ăn cho Bội Vy, cô hỏi:

“Vy Vy, em dễ thương quá, em bao nhiêu tuổi rồi?”

“Dạ, em năm nay mười chín” Bội Vy lo đề phòng cái tên vô sỉ kia, suýt chút nữa là không nghe thấy

“Mười chín tuổi? Vậy là nhỏ hơn An Vũ bốn tuổi? Ủa, mà không sao. Hai đứa như vậy khi lấy về thì An Vũ sẽ cưng chiều em hơn” Lâm Ngọc Tích nói lời này đúng là thật lòng, nhưng chỉ tiếc khi Bội Vy nghe thấy thì cô đã bị dọa đến mức mặt mũi tái mét.

Cái gì? Lấy...lấy...về? Không nhanh đến vậy chứ? Tay đang cầm ly nước cũng run run. Nghe thấy vậy Trần lão gia hào hứng nói:

“Bội Vy từ nhỏ đã được nuông chiều, về sau con nhất định phải dạy dỗ nó thật nghiêm khắc đấy. Thấy con thích nó như vậy, chú vui lắm”

“Dạ, Vy Vy đáng yêu thế này mà. Nhất định con và An Vũ sẽ chăm sóc em thật tốt. Đây An Vũ, đây là vợ tương lai của em đấy. Em nói xem, có phải không?” vừa nói cô vừa huých cánh tay Lâm An Vũ. Anh ta dường như chỉ chờ có thế, bèn cao giọng:

“Tất nhiên, sẽ chăm sóc thật tốt” nghe đến đây Bội Vy đã không còn lòng dạ nào ăn cơm nữa. Cô nghĩ ít ra anh ta phải kịch liệt phản đối hôn sự này chứ, sao lại thành ra như vậy

“Vậy chú định cho tụi nhỏ làm lễ đính hôn vào ngày nào?” Lâm lão gia này giờ không lên tiếng, mà đến khi ông lên tiếng thì đúng là...thế cuộc đã định vậy.

“Anh xem ngày nào được? Em thì thấy hai đứa nó có vẻ rất thích nhau rồi.” Trần lão gia rất vui, ông không ngờ hôm nay mọi chuyện lại được giải quyết nhanh như vậy

“Hay là mùng tám tháng sau đi, ngày đó tôi cũng đã cho người xem qua, không tệ.” Lâm lão gia vẫn bình tĩnh nhưng trong giọng nói có một chút vui mừng không thể che giấu. What? Mùng tám tháng sau? Chỉ còn có mười ngày nữa? Tâm tình của Bội Vy lúc này như đang rơi xuống vực thẳm!!!

8. Chương 8: Ngoan Ngoãn Nào

Vốn cô định gỡ chút thủ đoạn để thay đổi cục diện này, nhưng mỗi khi nghĩ tới bác Lâm người đàn ông duy nhất trong đời khiến ba mình khuất phục thì cô không khỏi toát mồ hôi lạnh. Cô mặc dù cũng rất mưu mô nhưng đối diện với bác Lâm thì chút trò mèo này chẳng là gì cả. Vậy nên cô mới trốn được thì cứ trốn, nhưng lại không may mắn chút nào.

Nghĩ tới việc mười ngày nữa phải đính hôn, làm sao bây giờ? Chỉ còn có từng ấy ngày mà thôi. Cô năm nay mới chỉ mười chín, cô không muốn bị trói buộc sớm như thế. Hơn nữa, cô mới chỉ là sinh viên năm hai, đính hôn rồi thì không lâu sau sẽ kết hôn. Như vậy... như vậy, phải làm sao? Vẫn là nên ngoan ngoãn đi thôi, cô tin chắc cái tên khốn này cũng không thích cô đâu. Cho nên, cứ để qua hôm nay rồi tính tiếp. Dùng cơm xong, gia đình Lâm lão gia quay về coi như việc này tính toán xong xuôi.

Ngày hôm sau cô lập tức gọi điện thoại hẹn Lâm An Vũ ra ngoài gặp mặt, vì dù sao cô cũng không thể nào thật sự trở thành vợ của hắn được. Cô có chút chán ghét nói trước:

“Trái đất này tròn thật, lại để tôi gặp phải anh. Chuyện này anh định thế nào?”

Hắn vẫn ngồi đó, đợi cô nói xong hắn từ từ nhấp ly latte đắng dịu, chậm rãi nhếch miệng:

“Hôm qua cô cũng nghe rồi, cứ như vậy đi”

“Ặc...” Bội Vy tức đến hộc máu, cái tên này, nửa điểm hợp tác cũng không có.

“Anh và tôi đều biết, cả hai chúng ta vốn dĩ đã không hợp nhau rồi. Sao anh không ngăn cản cái hôn sự này chứ?”

“Tại sao tôi phải ngăn cản?” trong giọng nói của hắn không giấu nổi có chút châm chọc

“Chẳng phải anh... cái hôn sân bay...” Bội Vy nói càng lúc càng nhỏ nhưng hắn vẫn nghe thấy, hắn cười gian xảo:

“À, rốt cuộc cô cũng nhận mình là cái con tiểu yêu hôn đó hả? Tôi nói rồi, chuyện này tôi vẫn muốn cưới cô đấy. Làm sao giờ?”

“Anh,... đồ vô sỉ” thấy thái độ của hắn cứng rắn, Bội Vy tức đến nổ phổi, cô cũng hết cách.

“Bây giờ anh nói vậy, sau này đừng có mà hối hận. Dù cho có lấy anh, thì chúng ta cũng chỉ là vợ chồng giả” nói xong, Trần Bội Vy tức tối xách túi đi mất. Ngay khi cô vừa đi khỏi, ánh mắt Lâm An Vũ thoáng hiện tia mất mát, anh nói thầm “Cô ấy... thực sự ghét mình đến vậy!?”

Đúng mười ngày sau, lễ đính hôn của Trần Bội Vy và Lâm An Vũ diễn ra. Hôm đó, Bội Vy khoác tay Lâm An Vũ tình tứ. Hắn cũng đáp trả cô, thỉnh thoảng còn cố tình ở trước mặt mọi người hôn nhẹ cô vài cái.

Cô trong đầu tức đến xì khói rồi, cái tên này dám ở trước mặt mọi người mà chiếm tiện nghi của mình, hừ. Nhưng đã là diễn trò thì cũng phải cố diễn cho giống chứ. Vậy là cô cũng ráng giả bộ đánh yêu hắn vài cái, cười ngượng vài cái,... đến tối về nghĩ lại những hành động của mình trong lễ đính hôn chính cô còn cảm thấy buồn nôn nữa là.

9. Chương 9: Kết Hôn

“Cái gì? K...ết...” trong đại sảnh của nhà họ Trần vang lên tiếng thét chói tai của Trần Bội Vy. Cô và Lâm An Vũ chỉ mới đính hôn có hai ngày, vậy mà hai lão nhân nhà họ đã chọn ngày kết hôn vào thứ bảy tuần sau. Tính ra là còn không đến năm ngày nữa.

“Ba, đang yên đang lành sao lại kết hôn? Tụi con mới chỉ đính hôn, tình cảm còn chưa có gì tiến triển. Ba, ba nói xem, kết hôn là kết hôn thế nào?” cô thật sự rất bức

“Không phải ba và bác Lâm muốn ép uống con, nhưng mà tuổi tác ba và bác ấy đã cao. Chỉ là muốn sớm bông cháu một chút thôi mà. Với cả, đính hôn rồi kết hôn, sớm muộn gì mà chẳng có trình tự này chứ?” Trần lão gia nhẹ nhàng giải thích cho cô, trong giọng nói lại có chút chờ mong

“Nhưng mà con, con chưa có chuẩn bị tâm lý làm vợ. Con sợ, con...” Bội Vy thật sự không hề muốn kết hôn chút nào. Cãi cọ một hồi, cuối cùng Trần lão gia phải dùng hạ sách là lên cơn tim để ép buộc cô, bình

thường ông không hay dùng cách này nên khi vừa tung chiêu, hiệu quả vô cùng rõ rệt. Cuối cùng vẫn là cô đồng ý kết hôn vậy. Nhưng ngàn vạn lần cô không ngờ được, đầu đuôi của việc này là tại cái tên vô sỉ kia.

Lễ kết hôn nhanh chóng diễn ra, đây là lễ cưới long trọng nhất từ trước tới giờ trong cả nước. Độ xa hoa của nó, không thể dùng ngôn từ nào để miêu tả nổi. Tất cả người tham dự, hắc đạo có bạch đạo có tất cả đều là người có máu mặt có địa vị, hội tụ đủ các nhà tài phiệt hàng đầu.

10. Chương 10: Sống Chung

Một ngày bận rộn cuối cùng cũng trôi qua. Đêm nay chính là thời khắc “động phòng” của đôi vợ chồng son. Nhà của họ là một căn hộ có giá trị nghiêng thành có đầy đủ mọi mặt tiện nghi bậc nhất trong chuỗi căn hộ cao cấp Hoàng Kim. Ngoài ra hai vợ chồng còn sở hữu chuỗi cửa hàng có vị trí cực tốt, buôn bán thuận lợi, giá của mỗi căn cũng là giá trên trời.

Sau khi tắm xong, Lâm An Vũ mặc một bộ đồ ngủ ở nhà, có màu sắc khá tối, tóc hơi rối có vài giọt nước còn đọng lại trên tóc nhỏ xuống xương quai xanh hơi lộ ra nơi cổ áo, gương mặt tuần mi không tỳ vết, dưới ánh đèn bớt đi vài phần lạnh đậm mà lại thêm chút tùy tiện.

Trần Bội Vy nhìn thấy có chút không chịu được, tuy hấn ăn mặc kín đáo, nhưng sức quyến rũ dường như còn vượt xa cả khi mặc đồ vest, hấn nhường mày hỏi cô:

“Đêm nay, cô tính sao?”

“Hả? Tính?” Trần Bội Vy ngơ ngác hỏi lại hấn

“Không lẽ cô định làm tròn nghĩa vụ với tôi? Nói trước, nếu cô muốn thì tôi không từ chối” hấn như cười như không nhìn cô. Lúc này cô mới sực tỉnh, mặt không không chế được mà đỏ lên. Cô giậm chân nhìn hấn:

“Ai nói chứ, anh không phải cái gu của tôi. Gu của tôi không tệ đến vậy”

“Vậy tốt” hấn nói vậy càng làm cho cô tức điên. Chẳng lẽ cô lại đi có ý đồ với cái tên vô sỉ như hấn chứ? Ờ mà khoan, hình như lúc nãy đúng là có chút chút...(T.T) Được rồi, khụ khụ, tạm gác qua chuyện này.

Cô tỉnh táo lại, lườm hấn một cái:

“Ờm, tôi ngủ phòng phía tây. Anh tự chọn các phòng khác đi”

“Vậy tôi ngủ phía đông” nói rồi hấn tự động đi thẳng về phòng mình.

Bội Vy thực ra có một chút rắc rối. Cô sợ nhất là phải ngủ một mình, từ ngày mẹ cô mất đi, cô rất hay gặp ác mộng, vì vậy ở nhà lúc nào cũng có cô hầu gái Liên Liên ngủ ở giường kế bên trong phòng. Cô nhìn theo bóng lưng của hấn, có chút tiếc nuối. Thôi vậy, lớn rồi cần phải bỏ cái thói quen này đi thôi. Nhưng không ngờ, nửa đêm, cô lại gặp ác mộng....

11. Chương 11-1: Ngủ Chung 1

Bội Vy vừa đặt lưng xuống giường ngủ không bao lâu thì cô có cảm giác một bàn tay lạnh lẽo đang từ từ siết cổ mình, cô thậm chí còn nhìn thấy đó là một kẻ có khuôn mặt dữ tợn, đang hung hăng bóp chặt cổ cô không để cô sống. Hấn vừa bóp cổ vừa cười rầm lên, nụ cười khiến người ta lạnh gáy:

“Haha, Trần Vỹ. Để tao xem, là mày cần con gái hay cần anh em”

Lúc này, cô chỉ biết gắng gượng hết sức để thoát khỏi cái gã đó, nhưng sức cô không đủ, cứ như thế từng chút một từng chút một, cô giãy dụa không thể phát ra bất kỳ âm thanh nào, cô cảm thấy sinh mạng của mình đang dần rời khỏi, cổ đau đến mức sắp đứt lìa.

Ngay khi khí lực toàn thân cạn kiệt, Bội Vy nhìn thấy mẹ mình lao tới hét lên:

“Vy Vy” rồi tiếp theo ba phát súng nổ liên hồi:

“đoàng”

“đoàng”

“đoàng”

Mẹ cô ngã xuống, đôi mắt bà hiện lên sự ảm áp khi nhìn cô, rồi mắt bà nhắm lại, xung quanh là một vũng máu đỏ đặc khiến người ta liên tưởng tới cái cảnh vũng máu này đã được tạo ra như thế nào. Cô thẳng thốt đứng yên đó, đến khi cô lao tới với mẹ mình, cô hét lên một tiếng đau đến xé lòng “Mẹ”

Mở mắt ra nhìn thấy mình đang nằm trên giường, xung quanh là khung cảnh xa lạ. Cô mới ý thức được đó là một giấc mộng. Một cơn ác mộng bám theo cô suốt mười năm nay.

Lưng ướt đầm mồ hôi, cô giãy giụa định đứng lên thì lại không cách nào đứng nổi. Toàn thân tê liệt, cô nghe tiếng bước chân vội vã rồi thấy cánh cửa phòng đột ngột mở ra, sau đó là bóng dáng cao lớn của anh xuất hiện, trên mặt xuất hiện chút hoảng hốt:

“Có chuyện gì?” giọng anh vẫn lạnh nhưng lại nghe ra được là rất lo lắng

“Tôi... ác mộng” cô chỉ có thể nói được ngắn gọn mấy chữ vậy thôi.

“Cô không sao chứ?” anh nhíu mày lại

“Tôi... ổn” vừa nói vừa thở gấp, vì lúc này có phần sợ hãi nên bây giờ khuôn mặt cô toàn là mồ hôi, tái đi rất nhiều

“Vậy tốt” anh xoay người định đi, nhưng đi đến cửa thì lại ngoảnh đầu lại hỏi:

“Cô thật sự không sao chứ?”

“Ừm” cô gật đầu. Nhưng khi anh định đóng cửa phòng, cô lại có chút mất tự nhiên nói:

“Anh... ở lại với tôi một chút được không? Tôi, hơi sợ” quả thật cô rất sợ, sợ cái cảnh năm đó lại quay về lần nữa

“Ừm” anh không nói gì nữa, anh tiến lại đắp chăn cho cô, còn mình thì nằm bên cạnh, cũng chẳng làm gì, chỉ đơn giản là ngủ một giấc. Thấy hành động này của anh, cô có chút sung sướng, nhưng ai bảo là cô nhờ anh ở lại cơ chứ, nên thôi kệ đi vậy. Thế này đỡ hơn rất nhiều, không hiểu sao, cô cảm thấy an tâm đến lạ khi thấy anh ngủ cạnh mình.

12. Chương 11-2: Ngủ Chung 2

Màn đêm dần tan đi nhường chỗ cho ánh nắng ban mai ló dạng, trong căn hộ cao cấp bậc nhất của Hoàng Kim, một nam một nữ đang ôm nhau say ngủ không màng trời đất. Tiếng chuông đồng hồ vang lên, Bội Vy choàng tỉnh, theo phản xạ cô mở mắt ra, thấy cảnh tượng trước mắt, không tin nổi mà dụi dụi mắt thêm mấy lần. Rõ ràng là hôm qua, cô ngủ một bên hán ngủ một bên sao...sao sáng dậy lại thành cô ôm hán ngủ, lại còn gối đầu lên tay hán nữa, chân phải còn tự nhiên mà gác lên hông hán, lại còn đắp chung một cái chăn nữa, tư thế như vậy, không tránh khỏi có chút mập mờ. Nghe tiếng động bên cạnh, Lâm An Vũ không

nhánh không chậm mở mắt ra, đối diện với gương mặt ngây ngô của Bội Vy, hấn cất giọng khàn khàn vừa tỉnh ngủ:

“Tỉnh rồi?”

“Ừm” cô hơi ngượng ngùng, vì hôm qua người chủ động yêu cầu hấn ở lại là cô, bây giờ thành ra thế này, bảo sao con người ta không hiểu lầm. Mặt cô đỏ lên, vốn định đánh bài chuồn ai ngờ người ta tỉnh rồi, thấy bản thân bị cô làm như vậy, đánh chết cũng không rửa được sự trong sạch cho cô. Cô cất giọng, mang theo sự áy náy:

“Khụ...khụ, đêm qua tôi làm phiền anh rồi”

“Không sao”. Hấn vừa nói xong, cô nghĩ nghĩ: mới sáng sớm sao mà cái giọng này của hấn nó quyến rũ thế nào ấy nhỉ? Cô quên mất là này giờ mình vẫn còn đang ôm hông người ta, gối lên tay người ta, gác chân lên người ta, hấn hơi mất tự nhiên hấn giọng nói:

“Cô...ừm...cô có thể bỏ tay bỏ chân ra được rồi chứ?”

“Ặc...” vốn đang định lên tiếng giải thích, bây giờ thì hay rồi. Lúc này không buông, đợi người ta nói mới chịu buông. Nhìn cô bây giờ chả khác nào một tên sắc nữ chính hiệu (=__=)!

Bội Vy vội vội vàng vàng buông hấn ra, cô nhỏ giọng nói:

“Thật xin lỗi, tôi không cố ý”

“Không sao” hấn lại nói câu này một lần nữa. Lần này cô thực sự hơi áy náy lại còn có chút chột dạ, vì quả thật hấn quá đẹp, có một chút mất hồn cũng là điều đương nhiên. Thấy hấn như vậy, cô bỗng muốn đền bù chút gì đó, bèn sửa sang lại quần áo, trịnh trọng nói:

“Hôm nay tôi sẽ làm bữa sáng mời anh, coi như cảm ơn anh tối qua quan tâm tôi” nói xong cô còn thấy cảm động nữa là hấn, hấn nhìn cô bằng đôi mắt không giấu nổi sự nghi hoặc, còn có một tia hoảng sợ lướt qua. Hấn cất giọng:

“Cô khẳng định?”

“Tôi khẳng định” cô tuyên bố chắc nịch

“Cô khẳng định đồ cô nấu có thể ăn được?”

Đạch! Bà đây là đang thể hiện khí khái anh hùng đấy nhé, cô đen mặt, vẻ mặt kiên quyết gặt đầu:

“CHẮC CHẮN”.

13. Chương 11-3: Bữa Sáng Của Lâm An Vũ

Giọng điệu của cô tuyên bố chắc nịch, nhất thời anh cũng cảm thấy yên tâm. Vậy là anh về phòng thay đồ, rửa mặt. Trong khi đang đánh răng, anh nghe một tiếng “Xoảng”, Lâm An Vũ nói vọng ra:

“Gì vậy?”

“Không, chỉ là làm rơi cái chảo”

Ba phút sau, tiếng “bộp bộp” rồi “xèo xèo” vang lên, anh lại nói vọng ra:

“Cô nấu cái gì mà nghe bộp bộp ghê quá vậy?”

“Chỉ là cho nước vào dầu thôi” Bội Vy trả lời lại

Trong lòng chợt có dự cảm không lành “What the...? Cô gái này nấu cái món gì mà khủng khiếp vậy nè?”. Năm phút sau, đang thay đồ thì nghe:

“Ui da, ui...” là tiếng của Bội Vy

Anh lập tức ngừng cài cúc áo, chạy vội ra:

“Cô sao thế?”

“Dầu văng”

Bội Vy lúc đầu còn đang rất tự tin, bây giờ lại như con mèo nhỏ cúi đầu nói lí nhí. Lâm An Vũ xử lý vết bóng cho cô xong, anh nhìn lại cái nhà bếp của bọn họ, không khỏi ôm đầu: vài quả trứng bị đập vỡ còn dính vỏ nằm lăn lóc, bếp ga thì lửa cháy cỡ max, chảo bị cháy đen thui, còn có một cái nồi bên trong chứa thứ gì đó không rõ nhìn giống nước mà lại giống dầu lại có cả một con cá còn nguyên vảy đang vùng vằng,... Anh đỡ trán, sớm biết thế này, anh đã không đồng ý rồi.

Anh chỉ còn cách “Ngự giá thân chinh” đích thân đi nấu thôi. Lâm An Vũ một bên đeo tạp dề, một bên lấy chảo mới ra, anh đi đến tủ lạnh lấy ra hai quả trứng, ba quả cà chua và một số thứ khác. Ngay lập tức ngồi ở phòng khách, nhưng Bội Vy ngửi được mùi hương ngào ngạt, thậm chí còn thơm hơn cả mùi thức ăn ở nhà hàng Thịnh Quán hàng đầu cả nước.

Rón rén bước xuống phòng bếp, cô há hốc mồm kinh ngạc nhìn một bàn đồ ăn tuy chỉ là những món đơn giản nhưng màu sắc đều rất đúng tiêu chuẩn đẹp đến nỗi không nỡ ăn. Thấy cô ngây ngốc đứng đó, anh háng giọng:

“Chỉ là những món đơn giản thôi, khó ăn thì ráng mà nuốt lấy”

“Nuốt, tôi nuốt” Bội Vy gật đầu như già tởm.

Ăn xong bữa sáng do Lâm An Vũ làm, cô không khỏi cảm khái:

“Hey, anh nếu mà mở nhà hàng chắc Thịnh Quán đi xách dép cho anh nhỉ?”

“Cũng định vậy” cái tên này thật chẳng biết khiêm tốn gì cả. Cô giả vờ hỏi:

“Thế sao anh không đi làm đầu bếp?”

“Tổng tài với đầu bếp, cái nào tốt?” anh nói nhẹ nhàng. Thôi thôi, chịu thua cách suy luận của anh ta vậy.

14. Chương 12: Lâm Thiếu Phu Nhân Xuất Hiện

Lâm An Vũ nhận một cuộc điện thoại, trong thoáng chốc sắc mặt đã trầm hơn mấy phần. Anh quay sang nói với Bội Vy:

“Hôm qua đã hẹn tối nay sẽ cùng ăn cơm với ba, nhưng công ty có chuyện gấp, tôi phải đi xử lí. Cô đi một mình được không?”

“Được” tất nhiên là Bội Vy rất sẵn khoái gật đầu, dù sao cô cũng muốn về gặp ba nhưng cô thật chẳng thích đi chung với anh ta tẹo nào. Nói xong Lâm An Vũ lập tức ra ngoài, dường như đối với chuyện này, anh ta rất quan tâm.

Bội Vy hào hứng thay một bộ đồ đáng yêu kiểu công chúa, cô định về nhà thăm ba nhưng đột nhiên nổi hứng muốn đi shopping một chuyến, đi xong rồi về thăm ba cũng chưa muộn. Nghĩ nghĩ, thế là lên đường luôn. Tà xi dừng xe trước cửa trung tâm thương mại sầm uất nhất của thành phố.

Các nhãn hiệu thời trang xa xỉ như Chanel, Dolce & Gabbana, Burberry, Armani, Versace,... nối tiếp nhau thành một dãy cửa hàng dài lấp lánh. Cô vốn rất thích thiết kế của Burberry nên đi thẳng đến cửa hàng lớn nhất của nhãn hiệu này bởi các đường nét trên trang phục thể hiện được chút gì đó thanh lịch, cá tính nhưng lại không quá gò bó và nhợt nhạt rất hợp với cô. Một nhân viên cửa hàng trông thấy Bội Vy đi vào liền tiến lên tư vấn:

“Chào cô, cô đã chọn được mẫu nào chưa ạ?”

“Ừm, cái này, cái này, còn cả cái này nữa...”

cô chỉ trở liên tục làm nhân viên cửa hàng xoay vòng vòng nhưng trong lòng đã nở hoa toe toét luôn rồi. Trông thấy một bộ Âu phục khá đẹp mắt, nghĩ tới chuyện bữa sáng Bội Vy có chút xấu hổ, nên đành tiện tay chỉ luôn bộ đó mang về tặng cho Lâm An Vũ. Đang hăng say mua quần áo thì bên kia đã nghe thấy tiếng quát tháo của một người phụ nữ trung niên, bà ta mặc cả cây hàng hiệu lại còn trang sức lấp la lấp lánh mù mắt người khác nên nhìn một cái là biết bà ta là phu nhân giàu có.

“Cái quỷ gì thế này? Cái thứ quần áo xấu như vậy mà các người còn dám nói là hàng cao cấp? Quản lý đâu? Gọi quản lý ra đây” giọng bà ta rõ ràng là đang khinh bỉ liếc nhìn vào cái váy bị bà ta vất xuống đất

“Mặc phu nhân xin bà bình tĩnh. Đây đúng là hàng cao cấp nhất trong cửa hàng của chúng tôi rồi đây ạ, hơn nữa còn là loại có giới hạn trên thị trường, phu nhân nhìn những đường nét cắt may này xem, đều...” chưa nói hết thì bà ta đã hung hăng cắt lời của cô nhân viên:

“Cao cấp gì chứ, hừ. Rõ ràng là cửa hàng của các người không có nổi bộ nào ra hồn thì có. Tôi không mua nữa, nể tình bạn tôi giới thiệu nên mới qua xem, ai ngờ thật quá thấp kém” một tràng nhục mạ được văng ra từ miệng bà ta, ấy thế nhưng chẳng có ai dám ho he nửa lời phản bác lại. Sau đó, bà ta xách túi đi thẳng. Bội Vy có hơi ngứa mắt, cô hỏi nhân viên bên cạnh:

“Bà ta là ai?”

“Bà ta là Mạc phu nhân của Mạc gia đây ạ, rất có danh tiếng và tiền bạc trong giới thượng lưu nên không ai dám ho he gì. Bà ta trong khi mua sắm thực sự rất khó chiều, haizzz. Lại nói hình như con gái bà ta là Lâm thiếu phu nhân của tập đoàn Lâm thị giàu nhất cả nước đây ạ.” cô nhân viên nói xong còn ra vẻ thở dài

“Cái gì?” Bội Vy lúc này đã ngu đến độ không nghĩ kịp nữa rồi. Chẳng phải Lâm thiếu phu nhân đang sống sờ sờ ngồi trước mặt họ sao? Còn Lâm thiếu phu nhân nào nữa? Chuyện này là sao trời?

15. Chương 13: Truy Tìm Tung Tích

Bội Vy tò mò đến cực hạn, chẳng lẽ còn có một Lâm thị khác giàu có hơn nhà của Lâm An Vũ sao? Cô hỏi lại nhân viên thêm lần nữa:

“Lâm thiếu phu nhân Lâm thị? Chồng cô ta là Lâm An Vũ?”

“Đúng vậy” cô nhân viên chắc ăn như bấp.

Nếu là một người vợ ở trong hoàn cảnh này chắc sẽ giận tím mặt mà tìm chồng hỏi cho ra lẽ, hoặc là tranh chấp để giành lại thân phận của mình. Nhưng Bội Vy không giống vậy, cô chỉ bất ngờ và có sự tò mò vô hạn vì thực ra cô có phải vợ chồng thật sự với cái tên kia đâu. Lên xe, lập tức cô gọi một cuộc điện thoại cho Đại Mặc:

“Alo Tiểu Mặc Mặc”

“Tiểu thư, tôi là Đại Mặc, không phải Tiểu Mặc Mặc” đầu dây bên kia lạnh lạnh trả lời. Lấy chồng rồi mà tính khí vẫn như trẻ con, suốt ngày trêu chọc người ta

“Rồi rồi, cậu không phải Tiểu Mặc Mặc mà là Đại Mặc. Tôi có chuyện muốn cậu tìm hiểu đây” giọng Bội Vy có chút bất đắc dĩ

“Tiểu thư xin phân phó”

“Cậu giúp tôi điều tra một người, bà ta là Mạc phu nhân, tự nhận con gái mình là Lâm thiếu phu nhân của Lâm thị, nhanh nhanh chút” Bội Vy không giấu nổi sự tò mò

“Tiểu thư, như này là sao? Chẳng phải cô mới là...” chưa nói hết Bội Vy đã nôn nóng:

“Ừ, thì vậy tôi mới bảo anh điều tra. Không chừng sắp có chuyện vui để nghe rồi ấy” sự hưng phấn của cô làm đầu óc Đại Mặc choáng váng. Có người tự nhận là vợ của chồng mình, không tức giận mà còn chạy đi nghe chuyện vui, cô gái này.... hết thuốc chữa!!! Nhưng lập tức Đại Mặc cũng nhìn ra điểm bất thường mà lên tiếng:

“Vâng tiểu thư, tôi sẽ điều tra. Chắc chắn ngày mai sẽ có tư liệu cho cô” nói rồi cúp máy. Bội Vy chưa bao giờ thấy hào hứng tới mức này, với thái độ của Mạc phu nhân kia cộng với việc con gái của bà ta, chắc chắn chuyện này không hề đơn giản. Tới lúc đó, cô lại có cái để xem rồi. Thật là hóng chết mất!

Buổi tối Lâm An Vũ về nhà, thấy tâm tình Bội Vy không tệ, anh hỏi:

“Cô có chuyện gì mà vui quá vậy?”

“Ừm, haha. Không... không có gì. Anh ăn tối ở ngoài rồi đúng không?” cô tuy có chút cao hứng nhưng lại không dám biểu lộ quá nhiều ra mặt sợ anh phát hiện

“Tối nay có một bữa tiệc doanh nhân, tôi ăn ở đó rồi. Cô ăn chưa?”

“Anh quên là tối nay tôi ăn tối ở nhà ba à? Thôi thôi nếu ăn rồi thì thôi còn chưa ăn thì tự đi mà nấu” nói rồi xua xua tay

“...” Cô gái này, tôi đây là chồng cô đấy nhé! Hừ....

16. Chương 14: Có Thật Là Tôi Muốn Sao Cũng Được?

Tối đến là khoảnh khắc Bội Vy không muốn đối mặt nhất, cô chỉ có thể mặt dày nhờ vả Lâm An Vũ:

“Từ nay, anh ngủ cạnh tôi có được không? Tất nhiên anh yên tâm, tôi không có ý đồ gì với anh hết, nếu anh đồng ý tôi sẽ trao đổi với anh một điều kiện. Anh muốn sao cũng được”

“Có thật là tôi muốn sao cũng được?” anh nhướn mày hỏi

“Ừm” Bội Vy cắn răng trả lời, cô có dự cảm không lành

“Tôi muốn cô học nấu ăn, nấu cho tôi mỗi bữa” Ồ? Chỉ đơn giản vậy thôi hả?

“Hết rồi?”

“Ừ, hết rồi” anh ta lại muốn ăn cơm cô nấu mỗi bữa, cái này hình như không khoa học nha!

Ngày mai có một buổi tiệc tụ tập bạn bè của Lâm An Vũ, phàm là người đã có “một nửa” thì nhất định phải dẫn họ theo, còn nếu độc thân thì có thể đi một mình. Lâm An Vũ vò đầu bứt tai, cái bữa tiệc quái gở này anh còn không hiểu bọn chúng muốn làm gì sao? Nhất là khi anh có vợ... mà cũng như không thể này. Thấy sắc mặt Lâm An Vũ có gì đó do dự, Bội Vy ngẩng mặt ra khỏi cái TV mà nhìn anh, quan tâm hỏi một tiếng:

“Anh bị làm sao vậy? Ai thiếu nợ anh không trả hả?”

“Không” mặt anh sầm sì

“Ui, tôi chỉ quan tâm chút thôi, có cần trưng cái mặt trứng thối đó ra không?” Bội Vy nhún nhún vai

“Cô chắc chắn đây là quan tâm tôi?”

“Xì” cô xì một tiếng rồi lạch bạch chạy vào phòng lấy ra bộ Âu phục hồi sáng mua đưa cho anh ta, nhưng vẫn là cái giọng điệu ngứa đòn:

“Thấy anh mặc đồ lúc nào cũng có mấy màu tối thui, tôi có lòng tốt mua cho anh một bộ ra dáng thiếu niên đó”. Nhìn bộ Âu phục đắt tiền trước mặt mà Lâm An Vũ cứ ngẩn ra, anh không ngờ cô lại mua quần áo cho mình. Thấy vậy cô nghĩ anh không thích nên giật lại, nói:

“Xấu à? Chê thì tôi vứt đi vậy” nói rồi định mang đi vứt thật, nào ngờ cổ tay đã bị anh giữ lại. Mặt thì mừng như vớ được vàng, nhưng giọng nói lại rất gợt đòn:

“Ai nói tôi chê chứ. Nhưng miễn cưỡng chắc cũng mặc được” nói rồi giật lấy bộ quần áo. Chợt anh nói:

“Tối mai có buổi tiệc của nhóm bạn, cô đi với tôi đi”

“Tại sao tôi phải đi với anh?”

“Cô là vợ tôi”

“...” được rồi anh trai, coi như anh thắng. Lí do cùn này đúng là rất hợp pháp!

Hôm sau Bội Vy mặc một bộ váy nho nhã màu đen đi theo Lâm An Vũ đến bữa tiệc.

17. Chương 15: Lâm Thiếu, Cậu Dẫn Vợ Tới Đây Thật À?

Hôm sau Bội Vy mặc một bộ váy nho nhã màu đen đi theo Lâm An Vũ đến bữa tiệc.

Bữa tiệc lần này là một bữa tiệc theo kiểu “cô chiêu_cậu ám” cho nên được tổ chức vào buổi tối ở một nơi sặc mùi ăn chơi như “Destiny Club” nổi tiếng khắp cả nước về độ xa hoa cũng như các “dịch vụ ngầm” huyền thoại có một không hai.

Lâm An Vũ đến hơi muộn, dẫn theo Bội Vy tiến vào phòng VIP đặt sẵn. Vừa vào cửa đã nghe một tràng cười giòn giã từ những người trong phòng:

“Aiyo Lâm thiếu, cậu dẫn vợ tới đây thật à?”

“Tôi còn tưởng người vô vị như cậu sẽ không tham gia mấy loại tiệc kiểu này chứ”

“Tiểu mỹ nhân này thực sự là vợ cậu sao? Ngày tôi nói này, thành niên chưa vậy? Hahaha”

Căn phòng này khá rộng, được trang trí nửa phần tà mị của phương Đông kết hợp với nửa phần sang trọng của phương Tây tạo ra một sắc thái riêng biệt, trên tường trang trí một vài tác phẩm nghệ thuật độc đáo, nhưng khi nhìn vào lại khiến con người ta trở nên mơ hồ, dụ hoặc.

Mặc kệ cho những tiếng cười đùa, Lâm An Vũ dẫn Bội Vy ngồi lên một cái ghế sofa, bấy giờ anh mới đáp trả lại:

“Mấy kẻ FA các cậu độc thân đến độ lú luôn rồi hả? Không lẽ tôi không dẫn vợ tới mà dẫn trẻ vị thành niên tới sao? Nói phí lời...” nói rồi quay sang nói nhỏ bên tai Bội Vy “Lát nữa, cô phối hợp với tôi một chút”. Cảm nhận được làn hơi ấm áp của Lâm An Vũ nhất thời Bội Vy cảm thấy mặt mình đỏ lên, không hiểu sao tìm lại nhảy thêm một nhịp. Một người trong đám bạn bắt được khoảnh khắc này, anh ta trêu ghẹo:

“Giữa thanh thiên bạch nhật, hai vợ chồng các người bớt bớt dè” Lâm An Vũ lườm anh ta một cái.

Ngồi ca cẩm tán gẫu được một lúc thì mọi người đòi chơi Roulette, nhưng quy định chơi lần này rất đơn giản: mỗi người tự chọn một số nếu quay trúng số của ai thì người đó sẽ nhận một hình phạt. Và hình phạt sẽ do người có số kẻ thấp hơn 1 đơn vị so với người linh phạt. Trong phòng có vừa đủ 18 người nên mỗi người sẽ sở hữu 2 số. Trò chơi bắt đầu, quay vài lần thì Lâm An Vũ và tôi có thể không trúng đạn nhưng

làm sao tránh mãi được, cuối cùng vẫn dính đạn. Lâm An Vũ xắn tay áo sơ mi lên, để lộ bắp tay rắn chắc, anh nói:

“Nào nào, hình phạt gì?”

“Đêm tân hôn hai người làm gì ấy nhỉ? Cho chúng tôi xem với” một người thanh niên tóc nhuộm bảy màu, mặc quần legging rách và áo khoác dài hào hứng hô lên. Nhất thời cả căn phòng cười khúc khích, người vừa nói lúc nãy cũng chính là người có số thấp hơn Lâm An Vũ 1 đơn vị. Nghe vậy, Lâm An Vũ không khỏi nhún mày:

“Cái này...các cậu có phải là quá biến thái rồi không?”

“Hahaha, không biến thái chút nào. Ai bảo hôm động phòng cậu không cho chúng tôi quây chứ” cả đám lại nhao nhao lên:

“Nhanh nhanh nhanh, để coi Lâm thiếu lãnh đạm của chúng ta làm gì tân hôn nào”

“Trời ơi hào hứng quá”

“Hồi hộp để được xem nha” cùng với đó là ánh mắt thêm khát của những cô gái luôn liếc mắt đưa tình với Lâm An Vũ này giờ. Lúc này Bội Vy hơi hoảng, cô nói bên tai anh:

“Anh có chắc bọn họ là bạn của anh không? Bây giờ làm sao đây?”

“Yên tâm, cô ráng chịu một chút. Tôi chắc bọn nó chỉ mạnh mẽ thôi chứ không thực sự muốn xem hết đâu” anh vỗ vỗ vai cô trấn an. Nói rồi anh nhìn bọn kia một cái, nói:

“Xem xong rồi đừng có trách mà bị ngược thân” vừa dứt lời anh xoay người chống tay lên ghế sofa lật Bội Vy nằm xuống, hôn nhẹ lên môi cô.

18. Chương 16: Từ Lần Đầu Gặp Em Anh Đã Thích Rồi!

“Xem xong rồi đừng có trách mà bị ngược cầu độc thân” vừa dứt lời anh xoay người chống tay lên ghế sofa lật Bội Vy nằm xuống, hôn nhẹ lên môi cô.

Lần môi ấp nóng vừa chạm vào môi mình, tim Bội Vy bắn lên một cái, đầu cô vang lên tiếng nổ “ầm ầm”. Thôi xong rồi, nụ hôn đầu của bà đây cứ thế này mà mất thật rồi. Cô nhắm mắt lại không dám nhìn Lâm An Vũ, còn nghĩ hẳn định làm gì nữa cơ, ai ngờ chỉ hôn xong rồi lập tức bật dậy. Tất cả chỉ diễn ra trong tích tắc nhưng Lâm An Vũ đã kiểm chế rất nhiều. Trong lúc hắn bật dậy, cô cảm nhận được có cái gì đó không bình thường...

Cả đám đang ngồi trân mắt nhìn cảnh tượng đẹp đến mê người trước mặt, đột nhiên bị cắt ngang mà trở nên mất hứng:

“Sao lại cắt ngang rồi?”

“Ê ê, tiếp tiếp nào”

“Đừng nói tân hôn mà chỉ làm có nhiêu đây thôi nha”

“Lừa ai vậy, tiếp coi”

Lâm An Vũ ngồi thẳng lên, anh cố gắng áp chế cơn cảm xúc hỗn loạn của mình nói với đám bạn:

“Chỉ có vậy thôi, hôm đó chúng tôi uống say. Không còn khúc sau nữa, ngày mai tôi có cuộc họp quan trọng chúng tôi về trước đây” nói rồi nắm tay cô đi ra khỏi phòng để lại đó biết bao là ánh mắt tiếc nuối.

Bội Vy tưởng Lâm An Vũ say thật nên cô nói để mình lái xe, Lâm An Vũ đồng ý. Suốt cả quãng đường không ai nói với ai câu nào, bầu không khí nhất thời trở nên gượng gạo. Khi gần đến nhà, anh mới lấy giọng bình tĩnh nhất để nói với cô một câu:

“Xin lỗi, lúc này tôi không cố ý. Cô cũng thấy đó, đây chỉ là bất đắc dĩ” lòng nói vậy nhưng tim không nghĩ vậy (người ta có tính toán hết rồi nha ><>)

“Ha ha. Không sao, tôi không để ý đâu, chuyện này mới chỉ bắt đầu thôi. Ráng lên, dù sao thì hết một năm rồi tôi với anh ly dị đến lúc đó không cần lo nữa” Bội Vy phóng khoáng nói. Nhưng cô nào biết, câu nói này của mình làm cho Lâm An Vũ trở nên tê liệt...

Về đến nhà, Lâm An Vũ cũng không nói câu nào nữa. Hai người cứ như vậy mà đi ngủ. Bội Vy từ ngày ngủ cùng Lâm An Vũ không còn hay gặp ác mộng như trước đây, nên cô ngủ rất say.

Lúc ngủ đôi mắt hoa đào nhắm lại vừa ngây thơ vừa quyến rũ. Đôi môi nhỏ khép hờ làm người ta có phần ngây ngất. Lâm An Vũ cứ như vậy nằm bên cạnh mà nhìn cô suốt đêm, có khi anh còn len lén đặt lên trán cô một cái hôn nhỏ, anh thì thầm “Cô bé ngốc, đến bao giờ em mới biết là anh thích em đây? Từ lần đầu gặp em anh đã thích rồi...” sau đó an ổn mà nhắm mắt lại mơ về nụ hôn lúc tối nay.

19. Chương 17: Lộ Diện

Bận rộn suốt cả ngày, Bội Vy mới sức nhớ tới đại sự. Cô vội vàng mở mail lên, trong đó hiện lên rất nhiều thư mới, kéo một hồi cũng tìm được mail của Đại Mặc, cô click vào.

Bên trong hiện ra một tư liệu mà cô không thể ngờ được: đó là một file tài liệu, mở file ra, cô hoàn toàn bất ngờ: hai bức ảnh cưới, nhưng đều là ảnh của Lâm An Vũ và một cô gái lạ mặt. Ngoài ra còn có hơn mười tấm ảnh nữa, đều là của hai người kia, mặc dù hai người không để lộ nhiều tư thế mờ ám nhưng tình ý trong mắt ngập tràn lại không thể nào giấu nổi.

Bên dưới mail, Đại Mặc còn ghi rõ thông tin của người phụ nữ kia:

”Mạc Dung, 22 tuổi, tiểu thư của Mạc thị

Là vợ trước của Lâm An Vũ. Đến nay vẫn còn giữ liên lạc. Hai người quen biết nhau khi còn học đại học ở Mỹ. Đám cưới diễn ra ở nước ngoài, nên mọi tin tức đều được giấu kín. Mới chỉ ly hôn cách đây 1 năm.”

Ồ không ngờ Lâm An Vũ còn có vợ trước, mà vợ trước lại là con gái của Mạc gia. Khoan, không lẽ cô là người chia duyên rẽ thùy? Cái này hình như hơi bị khó hiểu, bác Lâm lại không hề đề cập tới việc này. Cô làm sao mà ngờ được chứ! Chuyện này nếu tự dừng đi hỏi Lâm An Vũ thì chẳng khác nào “lạy ông tôi ở bụi này” trực tiếp nói cho anh ta biết là cô đang điều tra quá khứ của anh ta. Cái này... máu tò mò nổi lên, cô không kìm được gọi điện thoại cho Đại Mặc:

“Alo tiểu thư”

“Tôi hỏi anh, lý do Lâm An Vũ và Mạc Dung ly hôn là gì? Sao không có trong tài liệu?”

“Chuyện này, tôi không biết. Đây hoàn toàn là tin tức bị phong tỏa, nếu không phải là cô nhờ thì e là có trả một tòa thành tôi cũng không liều mạng lấy về đâu” bên kia đầu dây, giọng của Đại Mặc vẫn lạnh lùng nhưng hình như còn có chút ảm đạm.

“Bị phong tỏa? Rốt cuộc là ai phong tỏa?” cô nôn nóng hỏi

“Lâm gia” câu trả lời này tuy nằm trong dự đoán nhưng Bội Vy vẫn không hiểu, tại sao Lâm gia lại làm như vậy.

20. Chương 18: Cô Ấy Vẫn Chưa Sẵn Sàng!

Mỗi bữa sáng, trưa, chiều Bội Vy đều làm cơm cho Lâm An Vũ. Tuy lúc đầu đúng là rất “kinh khủng” nhưng dần dần tay nghề của cô cũng khá lên không ít. Không biết có phải vì việc này hay không mà trước đây Lâm An Vũ hay ăn ở ngoài cũng thường xuyên về nhà ăn cơm cô nấu, không bỏ bữa như trước nữa.

Đặc biệt, anh còn có một chút xú hấu hức để về ăn cơm với “vợ”. Còn cô thì lại rất vui vẻ mà làm cơm cho anh, lại còn rất mong mỗi được nghe anh khen mỗi khi tài nghệ nấu ăn thăng cấp. Mặc dù cô không hay biết, nhưng có một thứ tình cảm cứ lớn dần mỗi ngày trong lòng cô...

Cứ như vậy cuộc sống của họ trôi qua đơn giản, thắm thoát cũng đã nửa năm...

“Con nói ba nghe, sao nửa năm rồi mà vợ chồng con vẫn chưa có động tĩnh gì vậy?” trên phòng khách của Lâm gia, Lâm An Thiện chất vấn Lâm An Vũ

Trước câu hỏi đó của ba mình, Lâm An Vũ vẫn thong thả ngồi đó. Anh không nói, chỉ cười nhẹ. Cái cười này làm Lâm An Thiện lo lắng:

“Sao? Một trong hai đứa... có vấn đề phải không?” đến đây Lâm Ngọc Tích thật sự không nghe nổi nữa, cô nói:

“Hai đứa lấy nhau mới có nửa năm, ba cần gì phải gấp vậy!”

“Ngày nào chưa nhìn thấy cháu nội, ba thật sự không yên tâm. Còn con nữa, giờ này rồi mà cái thằng nhóc họ Giang kia vẫn chưa cầu hôn à?”

Lâm An Thiện đột nhiên chĩa mũi dùi vào Lâm Ngọc Tích, cô nhất thời không phản ứng được. Không phải anh ta chưa từng cầu hôn mà là do lúc anh cầu hôn là khi cô đang ở đỉnh cao danh vọng, cô làm sao có thể từ bỏ ước mơ của mình để lấy chồng khi ấy được! Cô im lặng, điều này càng khiến Lâm An Thiện tức hơn:

“Đó đó đó, thấy chưa. Ba thiệt hết quản nổi hai đứa rồi. An Vũ à, ba chỉ mong có một đứa cháu nội thôi, chỉ một đứa cũng được. Ba... cũng không còn bao nhiêu năm nữa đâu” bỏ lại một câu này rồi ông buồn bã đi lên lầu.

“An Vũ, lẽ nào em và Bội Vy hai đứa không định sinh con sao?” Lâm Ngọc Tích sốt ruột hỏi

“Cô ấy vẫn chưa sẵn sàng” anh chỉ nói đúng một câu rồi quay người đi mất.

Không một ai biết được, Lâm An Vũ muốn Bội Vy sinh cho anh một đứa con đến nhường nào. Chỉ là lúc này anh thích cô, nhưng cô căn bản chưa thích anh, làm sao anh có thể ép buộc được. Anh muốn yêu cô và càng muốn được cô yêu, vợ chồng trên danh nghĩa chính là sợi dây duy nhất để anh bước đến gần cô hơn.

Vậy nên anh đã đưa ra một quyết định mang tính chất lịch sử....

21. Chương 19: Giáo Sư Siêu Cấp Đẹp Trai!

Trường Đại Học của Bội Vy đang xôn xao không ngớt, vì có một tin tức chấn động xảy ra.

Nhìn thấy Sênh Sênh_bạn thân của mình đang ngồi “mồm năm miệng mười” với con bàn bên, Bội Vy lập tức kéo cái miệng đang còn lải nhải kia lại, hỏi:

“Này, có chuyện gì mà trường mình rộn ràng vậy?”

Sênh Sênh nhìn Bội Vy với ánh mắt khinh bỉ, chuyện lớn vậy mà không biết, đúng là đồ trên núi. Sênh Sênh khoa chân múa tay:

“Mày á, suốt ngày cứ ru rú ở cái ổ của mày, sao mà biết được ngoài kia có bao nhiêu phong ba bão táp chứ”

“Rồi, rồi tao ru rú. Nói được chưa, có chuyện gì?”

“Có một giáo sư đẹp trai, siêu cấp siêu cấp đẹp trai về trường mình giảng dạy khoa Quản trị kinh doanh...” vừa nói đôi mắt Sênh Sênh vừa mơ màng như nhớ tới vị thần nào đó. Bội Vy nghe xong không khỏi ôm ngực:

“Chỉ có vậy?”

“Coi kìa, coi kìa, coi cái bộ mặt của mày kìa. Người ta siêu cấp đẹp trai lại còn là giáo sư nữa nha, mới có hai mươi bốn tuổi thôi nha, đến trường bằng siêu xe nha, phong độ lịch lãm ngời ngời nha nha”

Vừa nói Sênh Sênh vừa khinh bỉ liếc nhìn cô bạn thân cả ngày ru ra ru rú của mình, chán chết!

“Ồ, có giàu đi nữa cũng là con người ta, có đẹp đi nữa cũng là bồ người ta, có giỏi đi nữa cũng là tài năng của người ta, mắc mớ gì đến mình đâu”

Bội Vy thấy có gì đâu mà phải say mê chứ, có ai có thể tài hoa bằng Lâm An Vũ nhà cô được sao. Uả mà khoan, sao lại nhớ tới cái tên này rồi, càng ngày càng không đúng à nha 〰!!

22. Chương 20: Lạc Dĩnh Chân

Đang mãi nói chuyện với Sênh Sênh, Bội Vy không hề biết ở phía xa xa có một đôi mắt đầy cương chiều đang nhìn về hướng mình...

“Tặng cậu”

Một giọng nam ấm áp cắt ngang câu chuyện của Bội Vy và Sênh Sênh, ngẩng mặt Bội Vy nhìn thấy Lạc Dĩnh Chân đang nhìn mình đầy tình ý, trên tay cầm một bó hồng đỏ rực. Lạc Dĩnh Chân đích xác là tiểu thịt tươi thơm ngon mơn mớn của cả trường Đại Học D. Anh ta có làn da trắng trẻo mịn màng, ngũ quan tinh xảo với nét cười tỏa nắng. Thành tích học tập luôn xếp vào loại nhất nhì bảng ở trường, là con trai của Lạc gia buôn bán đá quý cũng được coi là giàu có, đây đúng là một đóa hồng tỏa hương ngào ngạt khiến các cô gái ngây ngất si mê.

Chuyện kết hôn của Bội Vy được giấu kín, vì vậy mà Lạc Dĩnh Chân không hề hay biết, hằng ngày vẫn kiên trì theo đuổi cô, đến nay cũng được hơn ba tháng rồi.

“Oa...oa ganh tị quá đi”

“Thích chết mất”

“Cậu xem bó hoa kia, chắc đắt tiền lắm đấy”

“Hu hu, anh Dĩnh Chân của mị”

.....

Từ xa xa, tiếng hâm mộ của đám con gái cứ kéo dài không ngớt. Thích cái gì mà thích chứ, có giỏi các người chạy lại lấy đi này, phiền phức chết được.

Bội Vy vốn dĩ lúc đầu cũng có chút hảo cảm với hắn, nhưng hắn lại dùng hành động theo đuổi thái quá khiến cô cảm thấy dần dần chán ghét.

“Ừm, cảm ơn”

Không còn cách nào khác, Bội Vy đành phải nhận lấy bó hoa của hắn. Kệ, lấy xong rồi đem vứt! Thái độ lạnh nhạt này của Bội Vy Lạc Dĩnh Chân đã nhìn quen vậy nên vẫn vui vẻ quay về chỗ, chỉ cần cô nhận hoa là được (aiyo, nam phụ si tình này!)

23. Chương 21: Tôi Là Lâm An Vũ

Bội Vy được mệnh danh là chúa ngủ gật của lớp, thế nên hôm nay mới xảy ra một chuyện dở khóc dở cười...

Thầy hiệu trưởng đích thân vào lớp còn đặc biệt dẫn theo một vị khách__ chính là cái người làm mưa làm gió sáng nay vị giáo sư đẹp trai đầy bí ẩn. Lúc hiệu trưởng bước vào, cô vẫn còn ngủ. Thấy vậy, Sênh Sênh hào hứng:

“Bội Vy, dậy dậy mau”

“Hử?” Bội Vy mơ màng nhìn ra cửa chỉ thấy thầy hiệu trưởng đang tiến vào đằng sau hình như còn có thêm một người nữa, có hơi kinh ngạc một chút vì ít khi thầy hiệu trưởng ghé thăm nên cô cố vực dậy tinh thần mà ngồi nghiêm chỉnh. Thầy hiệu trưởng bình thường nghiêm khắc, vậy mà hôm nay cũng phá lệ vui vẻ cười toe toét:

“Các em, hôm nay lớp chúng ta hân hạnh được giáo sư Lâm chọn để giảng dạy tiết đầu tiên. Các em nhớ chăm chỉ hơn nhé” nói vài câu cảm thán nữa rồi hiệu trưởng cũng lui ra. Bây giờ mới là sân khấu của Lâm đại giáo sư tiếng tăm lừng lẫy.

Một thân âu phục chỉnh tề, áo sơ mi trắng, tướng mạo xuất chúng, khí chất văn nhã xuất hiện làm điên đảo thần hồn các nữ sinh bàn dưới.

“Chào các bạn, tôi là Lâm An Vũ” ôi giọng nói mới dễ nghe làm sao!

Và cũng chính giọng nói này, chính cái tên này đã làm cho cơn buồn ngủ còn vương lại khi nãy của Bội Vy bay đi sạch sẽ! Chết tiệt! Có nhầm không vậy? Sao Lâm An Vũ lại xuất hiện ở đây được!

Nghĩ lại thì cái tên Lâm An Vũ này cũng thực rảnh rồi, không lo an ổn mà làm tổng tài đi lại chạy đến đây “gõ đầu trẻ” với người ta làm gì. Đồ thần kinh! Bội Vy thầm mắng trong lòng một trăm lần cái tên Lâm An Vũ chết tiệt, lớp nào không chọn mà chọn ngay lớp này rõ ràng là hấn cố ý mà, hừ... tức chết mất!!!

Vị giáo sư nào đó vẫn mắt diều tại ngơ trước cái nhìn lửa đạn của Bội Vy vẫn cao quý an tọa tại chỗ ngồi giáo viên mặc cho bên dưới các nữ sinh liêu xiêu vì mình. Suốt cả buổi Lâm An Vũ không có hành động gì kì quái, chỉ thỉnh thoảng liếc nhìn xuống Bội Vy ánh mắt thoáng hiện nét cười.

Chuông vừa reo báo hiệu hết buổi học, lập tức Lạc Dĩnh Chân chạy đến bàn của Bội Vy giọng nói vừa chờ mong vừa mê hoặc:

“Tối nay cậu rảnh không? Hôm nay chúng ta đi ăn kem nhé, hãng Merino vừa cho ra dòng kem matcha & sweet ngon lắm” hấn nghe ngóng được ở chỗ Sênh Sênh là Bội Vy vô cùng thích kem nên đặc biệt áp dụng ngay

Quả nhiên vừa nghe tới kem, hai mắt Bội Vy đã sáng bừng. Về mặt chán ghét thường ngày cũng không còn mà thay vào đó là sự vui vẻ háo hức:

“Thật không? Vậy chúng ta đi, tối nay mấy giờ?”

“Sáu giờ nhé? Tớ qua đón cậu”

“Ok”

Bội Vy vẫn hào hứng đáp ứng mà quên nhìn tới trên bục giảng, vị giáo sư nào đó chưa kịp ra khỏi lớp mặt đã đen như đất nồi >

“Ai da da, soái chết mị”

“Cú, người đầu cú, ta chết mất thôi”

“Người dì mà nạnh nùng ghê”

....

(Đây là ghen chứ không phải “nạnh nùng”, chả hiểu các cô này suy luận kiểu gì nữa +__+)

24. Chương 22: Ăn Kem Với Tiểu Thịch Tươi

Đúng giờ, quả nhiên Lạc Đình Chân lái xe đến nhà đón Bội Vy. Thấy cô gái nhỏ hí ha hí hửng, trong lòng Lâm An Vũ trở nên bức bối. Mặc dù biết đây là chuyện riêng của cô ấy nhưng vẫn không kìm được muốn chạy tới mà ngăn cản.

Nhìn Bội Vy sắp sửa ra khỏi nhà, lửa giận của Lâm An Vũ đột ngột bốc lên:

“Cô đi đâu đó?”

Bội Vy không để ý thái độ của Lâm An Vũ, đáp lại hần bằng một nụ cười tươi roi rói:

“Đi tìm hạnh phúc của đời tôi” cái hạnh phúc mà Bội Vy nói ở đây chính là việc ăn kem còn cái hạnh phúc mà Lâm An Vũ nghĩ lại chính là Lạc Đình Chân T.T!! Hậu quả của việc nói ẩn dụ chính là hiểu lầm như thế ấy!...

Ăn kem với Lạc Đình Chân phải nói là cực kỳ vui vẻ, hần luôn kiếm chuyện để chọc cô cười, lại còn gọi rất nhiều món kem cho cô ăn thỏa thích nữa. Bây giờ cô cảm thấy hần cũng ít đáng ghét hơn trước rồi.

Vừa về đến nhà, mở cửa ra đập vào mắt Bội Vy là cả núi kem Merino khổng lồ trên bàn ăn, ngay cả tủ lạnh cũng bị nhét cho đầy kín. Bội Vy hỏi Lâm An Vũ:

“Anh mua hết chừng này kem à?”

“Sao? Có ý kiến gì hả?” Lâm An Vũ đáp lại với vẻ mặt khinh khỉnh

“Không chỉ là mua nhiều kem thế này, một mình anh ăn có hết không?”

“Tôi không ăn kem”

“Vậy anh mua làm gì?”

“Mua cho cô, từ nay về sau đừng có ra ngoài ăn với cái tên Lạc Lạc gì gì đó nữa, kem của hần chưa chắc ngon bằng kem của tôi” Lâm An Vũ trả lời như đây là lẽ đương nhiên. Bội Vy đỡ trán, suýt thì cô ngất với suy luận này của hần. Cùng một hãng kem làm ra mà còn có chuyện người này mua thì sẽ ngon hơn người kia? Chẳng lẽ mấy cái bằng giáo sư tiến sĩ của anh ta đều là bằng xin hả?

Chợt Bội Vy nhớ tới chuyện quan trọng, cô ngồi xuống sofa đối diện Lâm An Vũ:

“Này, tại sao anh lại làm giáo sư ở trường Đại học của tôi?” dường như Lâm An Vũ biết Bội Vy sẽ hỏi như vậy nên anh ta ung dung mà trả lời:

“Ngồi văn phòng mãi cũng chán, muốn ra ngoài hít thở”

Bội Vy không phục:

“Anh là đồ thần kinh. Hít thở thì đi công viên đi khu giải trí. Tự nhiên đi đến trường của tôi hít thở, rõ ràng là anh cố ý chinh tôi”

“Tùy cô. Tôi mệt rồi, đi ngủ” vừa nói vừa làm bộ uể oải mà đi vào phòng để lại ngoài kia một con người đang vạ phần khôn khổ TvT!!!

Hậu quả của việc ăn quá nhiều kem tối qua chính là sáng nay Bội Vy bị đau bụng. Tiết đầu là tiết của Lâm An Vũ nên cô định đi muộn một lát, ở nhà “giải quyết nỗi buồn” đã. Ai dè vừa vào lớp đã nghe Sênh Sênh thò mặt tới, vẻ mặt hết sức là thương hại:

“Bội Vy, sao mà lại trốn tiết đầu?”

“À, ờ tao có chuyện gấp. Sao mà mặt mày đáng sợ vậy?” cô có chút chột dạ vì tiết đầu là tiết của vị giáo sư nhà cô nha

“Giáo sư Lâm điểm danh, chỉ thiếu có mỗi mình mày. Anh ấy nói ai bỏ tiết hôm nay, hôm sau sẽ nhận phạt đấy” Bội Vy nghe xong, lông tơ dựng đứng hết lên. Không phải chứ? Có thể xui như vậy sao? Anh ta không những không bao che, còn chạy đi tuyên bố với cả lớp là cô sẽ nhận phạt, cái này quá đáng lắm luôn nha >

25. Chương 23: Em Xem Tôi Không Dám Làm Gì Em Sao?

Vừa về tới cửa đã thấy Lâm An Vũ chễm chệ vắt chân lên sofa vừa ăn quà vặt vừa xem TV. Bội Vy xông đến hỏi anh ta:

“Cái tên họ Lâm kia, chẳng phải là chỉ trốn có một tiết thôi sao? Con người anh có phải là quá nhỏ nhen rồi không? Hằng ngày tôi đều nấu cơm hầu hạ anh ăn uống, vậy mà lỡ trốn có một tiết anh lại chạy đi tuyên cáo thiên hạ là sẽ phạt tôi. Anh có còn phong độ không hả?”

Lâm An Vũ vẫn ưu nhã ngồi tại đó, xem ai kia như là không khí. Anh ta nhấp nháy khóe môi:

“Tại sao bỏ tiết?”

“Tôi bị đau bụng” Bội Vy âm ức trả lời

“Tại sao đau bụng?” câu này hình như có bẫy??? Nhưng Bội Vy đang tức giận nên không suy nghĩ nhiều, nói luôn:

“Tôi qua ăn nhiều kem quá”

“Ồ, hóa ra là vậy”

Lúc này Lâm An Vũ không còn bình thản nữa. Anh ta từ từ đứng dậy khỏi sofa, đi từng bước từng bước về phía Bội Vy. Theo bản năng, Bội Vy cảm thấy có điều không ổn bèn lùi lại. Kể tiến người lùi cho tới khi Bội Vy bị ép vào góc tường. Lâm An Vũ chống một tay lên tường ngang cổ Bội Vy, mặt kề sát tai cô.

Oái, sao tự nhiên Bội Vy thấy với khoảng cách này tim mình đập mạnh hơn bình thường nhỉ? Lâm An Vũ phả làn hơi ấm nóng vào tai Bội Vy, giọng nói đầy tức giận nhưng lại rất dụ hoặc:

“Đi ăn kem với tên đó vui như vậy, đau bụng thì có là gì? Dám bỏ tiết của tôi mà còn chạy tới nói lí với tôi. Em xem tôi không dám làm gì em sao?”

“Anh...” Bội Vy ú ớ cả nửa ngày chỉ biết lấp ba lấp bắp “anh...anh”

Tình huống này sao giống đang ghen thế nhỉ? Ý nghĩ ấy thoáng lướt qua nhưng Bội Vy lập tức gạt phăng đi, cái tên này căn bản là muốn chọc cô tức chết thì có!

Không đợi Bội Vy trả lời, Lâm An Vũ đã buông ra. Quay người lại đi về phòng bếp, vừa đi vừa nói:

“Sau này có còn dám ăn kem nữa không? Hừ”

“Còn đứng đó làm gì, mau đến nấu cơm cho bốn vương nào!!!”

Được rồi được rồi! Anh là “Bốn vương” còn tôi là “Bốn nô tì”!!! Bình đẳng giới ở đây hình như vô dụng! Hừ!!!

26. Chương 24: Thanh Lí Môn Hộ

Hôm nay, Lâm An Vũ hạ quyết tâm phải “thanh lí môn hộ”. Cho ai đó biết, cái gì gọi là quyền lực...

Buổi sáng, tại một lớp học của trường Đại học D...

“Trần Bội Vy, trình bày lí do hôm qua em trốn tiết?” vị Lâm giáo sư đang hoàng đạo mạo đang chất vấn cô sinh viên “hư hỏng” của mình.

Bội Vy đã sớm biết hần sẽ phạt cô, chỉ là tới lúc nghe tên mình bị gọi thì vẫn thấy sợ hãi. Đồ chết tiệt! Đồ nhỏ nhen! Sáng nay cô còn cố tình chạy đi ủ áo cho hần mà bây giờ hần ở đây hại cô thế này.

Bội Vy tuy có tức nhưng lại không thể hiện ra mặt, cô ấp úng:

“Thưa thầy, cái đó...”

Lâm An Vũ nhướn mày:

“Sao?”

Trước sau gì cũng bị phạt, thôi thì khai đại ra lí do nào đó cho rồi. Bội Vy lấy hết dũng khí nói:

“Em ngủ quên!”

Nghe Bội Vy trả lời, cả lớp hít vào một ngụm khí lạnh. Mặc dù Lâm giáo sư đẹp trai phong độ nhưng lại nổi tiếng nghiêm khắc, là vị giảng viên suy nhất của trường mà không một sinh viên nào dám giỡn mặt trong giờ của anh

Lâm giáo sư đen mặt:

“Hay cho câu ngủ quên! Về nhà chép phạt một nghìn lần bài Kinh tế trọng điểm tuần sau nộp cho tôi”

A đùa! Được! Được lắm Lâm An Vũ! “Kinh tế trọng điểm” giảng trong bốn tiết, mỗi tiết giáo án dài ba mặt giấy A4. Chép phạt một nghìn lần!!!

Không dừng lại ở đó, vừa vào tiết mới chưa bao lâu Lâm An Vũ đã chất vấn Lạc Dĩnh Chân:

“Lạc Dĩnh Chân, tiết trước em có nắm bài kỹ không?”

“Thưa có” Lạc Dĩnh Chân thông thả đáp

“Vậy trình bày sự suy sụp của chủ nghĩa kinh tế hai mặt trên thị trường hiện nay”

Ồ? Cái này, có nghe qua nhưng chưa có tìm hiểu! Ồ? Làm sao giờ? Lạc Dĩnh Chân bối rối:

“Thưa thầy, em... chưa tìm hiểu kỹ phần này”

“Không sao” nghe thế Lạc Dĩnh Chân thở phào, nhưng còn nửa câu tiếp theo khiến hần xanh mặt

“Không sao, về nhà chép một nghìn lần bài Tối đa hóa hiệu suất là hiểu”

Ặc! Cái này còn ác hơn nữa! Cả lớp nghe xong ai nấy đều rùng mình, không biết hai ôn thần này đắc tội gì với Lâm giáo sư mà sao bị phạt ác như vậy! Vì đã có hai tấm gương sáng chói phía trước nên tiết học hôm nay cực kỳ an tĩnh, ngay cả tiếng muỗi kêu cũng nghe thấy rõ.

Trải qua xong tiết học của Lâm An Vũ, Bội Vy như bị rút xương. Không còn khí lực nào mà học tiếp, cả buổi chỉ ngồi thở và thở. Lạc Dĩnh Chân thì không thể tin nổi, một người hoàn hảo như anh ta mà cũng có ngày mất mặt như thế, suốt buổi đều mang nét mặt bàng hoàng! Nhưng mà đến lúc đó họ vẫn còn chưa hiểu là tại sao mình lại bị như vậy...(Tội cho hai kẻ ngây thơ ^^)

Bội Vy thở hồng hộc xông vào nhà, ngồi đợi Lâm An Vũ về rồi tính sổ với anh ta. Đợi mãi, rờn rã suốt hai tiếng đồng hồ đến khi ngủ gật luôn trên sofa.

Lâm An Vũ về nhà, mở cửa ra thấy “cô vợ” nhỏ kiêu “sinh viên” nhỏ của mình đang ngủ gật trên ghế. Dáng vẻ có chút non nớt nhưng lại khiến lòng anh rạo rức. Không kìm được, Lâm An Vũ tiến lại gần ngắm

nhìn một lúc lâu. Đúng lúc mẩu chốt định đặt trên trán cô một nụ hôn thì đột nhiên Bội Vy mở mắt ra. Bốn mắt nhìn nhau, Bội Vy có chút thất thần hỏi anh ta:

“Anh về rồi à?”

“Ừm” Lâm An Vũ đáp

Nhưng mà sự thất thần đó kéo dài chưa được bao lâu, Bội Vy lập tức nhảy xổ tới xấn tay áo lên, trừng mắt với Lâm An Vũ:

“Về rồi thì tốt, hôm nay bà đây quyết sống mái với ngươi một trận”

Thái độ này.... Thay đổi quá nhanh rồi, Lâm An Vũ chưa kịp tránh né thì Bội Vy đã xông tới. Cô điên cuồng nhéo anh ta, Lâm An Vũ vừa chạy vừa kêu:

“Oái, cô làm gì vậy?”

“Đòi công bằng, ngươi dám cho bà đây chếp phạt một nghìn lần. Bà sẽ nhéo anh một nghìn cái” Bội Vy vẫn điên tiết mà lao tới

“Cứu tôi, cô có còn là học trò không đó hả? Có học trò nào mà dám phi lễ vậy không?”

Lâm An Vũ cố gắng tự bào chữa. Nhưng Bội Vy không nghe lọt tai, cô vẫn điên cuồng cẩu nhéo, vừa cẩu vừa nói:

“Là thầy hay là chồng? Anh nói tôi nghe!”

Một câu hỏi làm bạn giáo sư nào đó cứng họng. Là thầy thì không được nhưng là chồng mà đối xử với vợ mình như vậy thì đúng là “Tội đáng muôn chết”!!!

27. Chương 25: Tui Biết Tui Đẹp

Tại căn hộ sang trọng bậc nhất Hoàng Kim....

Sau một hồi ăn đủ “liên hoàn chưởng” của Bội Vy, cuối cùng Lâm An Vũ đành phải cầu xin cô tha cho. Bội Vy hả hê, vừa lên mặt vừa nói:

“Tha cho anh à? Cũng được, nhưng mà....”

Lâm An Vũ mặt mày méo mó, da thịt đau đớn mà gào rú:

“Nhưng gì nữa? Cô có biết là suýt chút nữa gây ra án mạng rồi không hả!”

“À, vậy anh có muốn tôi gây ra án mạng thật không?”

Vừa nói Bội Vy vừa tiến lại gần. Lâm An Vũ lông tơ dựng đứng cả, nhảy cẫng lên vội hét:

“Cô tránh xa tôi ra, cô muốn gì nói đi. Tôi làm hết, đừng... đừng có qua đây”

Bội Vy thông thả gác chân lên ghế, dáng đứng kiêu bá vương ngạnh thượng cung mà nhàn nhã hỏi:

“Vậy chếp phạt còn bao nhiêu lần?”

“Chín trăm” Lâm An Vũ đáp

Cái giá này có phải là quá rẻ rồi không? Bội Vy không hài lòng:

“Xem ra tôi còn nhân từ với anh quá”

Lâm An Vũ vừa nghe xong liền ôm đầu, mặt mày khổ sở:

“Được rồi, được rồi. Cô muốn bao nhiêu?”

Bội Vy thích chí, cô đưa ra điều kiện:

“Năm lần! Số còn lại photo ra, dù sao nộp cũng là nộp cho anh. Anh không bắt bẻ thì ai nói gì được!”

Vậy mà cũng được nữa hả? Nhưng mà có điều, nhìn lại móng vuốt của Bội Vy, Lâm An Vũ lập tức đồng ý! Từ sau lần này, anh quyết sẽ không phạt cô công khai nữa, tuyệt đối không dám chọc cô nữa! Huhuhu...

Buổi tối, đang ngồi nhắn tin với Sênh Sênh, cảm thấy không ổn nên Bội Vy vào toilet. Đi vội quá thể nào mà lại quên tắt máy tính. Lâm An Vũ đi ngang qua, tình cờ phát hiện một đoạn chat thế này:

Sênh Sênh: Lâm giáo sư phạt cậu nặng quá, thể cậu chép xong chưa?

Bội Vy: Anh ta tuổi gì mà làm khó được mình! Hứ! *icon tự tin*

Sênh Sênh: Haha, tự tin ghê. Lâm giáo sư sao mà đẹp quá đi mất!!

Bội Vy: Uisss, cái đồ độc ác không có tiền đồ đó mà! Anh ta người thì gầy như que củi, mặt thì dài như mặt rắn, da thì trắng như tờ giấy... Nhìn phát ốm!.....

Sênh Sênh: *icon cạ lời*!!!

Lâm An Vũ nhìn thấy dòng tin nhắn ấy xong, mặt như bị ai vả đôm đốp. Anh thuộc dạng mỹ nam người gặp người khen đó nha, dám nói anh đây như vậy! Có người vợ nào mà chê chồng mình thô thảm vậy không chứ?

Bội Vy từ toilet đi ra, đang khoan khoái dễ chịu chợt co rúm hết lại. Chết rồi, quên tắt máy tính. Lâm An Vũ đang đứng trước cái máy tính của mình, không biết.... Thôi, nhìn mặt anh ta đen sì sì thế kia là thôi xong! Chết chắc rồi!

Lâm An Vũ thấy Bội Vy, anh bước tới, vừa đi vừa vịn tay hỏi:

“Người thì gầy như que củi, mặt thì dài như mặt rắn, da thì trắng như tờ giấy... Em đang nói ai? Hừm?”

Bội Vy sợ hãi lùi lại phía sau, vừa bước vừa cười trừ:

“Haha, đùa tí đùa tí thôi mà. Anh...”

Còn chưa nói hết câu “đừng có nóng” đã bị Lâm An Vũ đè xuống giường. Một tay nắm lấy hai cổ tay cô, tay còn lại ép eo cô xuống. Anh tức giận chỉ vào mặt mình:

“Nhìn kỹ chưa? Thấy tôi có gầy yếu như que củi không?”

“Đây nữa, mặt tôi dài như mặt rắn này. Nhìn đi, có dài lắm không?”

“À, da trắng như tờ giấy nữa. Em xem, bây giờ còn trắng nữa không?”

Bội Vy bị anh ta làm cái hành động quái gở này, Bội Vy cảm phần, buột miệng nói:

“Anh là đồ yêu nghiệt! Đẹp vừa vừa thôi chứ!”

Không hiểu sao câu này làm Lâm An Vũ thích chí, anh buông cô ra, cười cười, gãi gãi đầu y như cậu nhóc:

“Tui biết tui đẹp!”

Rồi! Tự sướng đã trở thành căn bệnh thế kỷ!

28. Chương 26: Chép Gấp Đôi Cho Tôi

Hôm nay Bội Vy ngủ quên, thức dậy thì đã hơn bảy giờ sáng mà trường cô thì bảy giờ ba mươi đã vào học. Tuy là thiên kim tiểu thư nhưng Bội Vy không có thói quen đưa đón, cô thích sống thoải mái, nên thường ngày cô hay đi xe buýt đến trường. Bây giờ có bắt xe buýt cũng phải đợi hơn ba mươi phút nữa mới có chuyến tiếp theo ><>

Lâm An Vũ thấy Bội Vy khốn đốn thì hả hê lắm, bèn ra giọng nghĩa hiệp, vừa thắt cà vạt vừa lơ đãng nói:

“Hay là cứ đi chung với tôi đi”

Bội Vy lắc đầu nguầy nguậy:

“Đi chung với anh người ta sẽ hiểu lầm”

Lâm An Vũ ra vẻ khó hiểu:

“Hiểu lầm? Hiểu lầm tôi và cô có quan hệ mờ ám hả?”

Anh ta tiếp tục xoa xoa cằm:

“Cũng đúng, thực ra tôi và cô chẳng có quan hệ mờ ám nào cả. Chúng ta chỉ đơn giản vừa là thầy vừa là trò lại còn vừa là chồng vừa là vợ hợp pháp”

Bội Vy nghe mớ bong bong anh ta giải thích mà đau hết cả đầu! Cô cảm thán:

“Tha cho tôi đi, cái mối quan hệ râu ria mà anh nói có phải còn đáng sợ hơn hai chữ mờ ám không hả?”

Nói tới đây cô chợt nghĩ tới một biện pháp tuyệt vời: LẠC DĨNH CHÂN. Gọi điện bảo anh ta tới đón! Trời vậy mà nghĩ không ra, như vậy vừa tiết kiệm lại vừa còn an toàn nữa. Chỉ trong mười phút sau, Lạc Đình Chân đã có mặt đón Bội Vy, anh ta hôn hờ vỗ vỗ tay ga vừa cười vừa cài nón bảo hiểm cho Bội Vy:

“Bội Vy, cuối cùng cậu cũng chịu để cho mình chở đi học”

Bội Vy cũng không hà tiện nụ cười với Lạc Đình Chân, cô thúc giục:

“Cậu vui là được, nhanh đi trễ bây giờ”

Xe của Lạc Đình Chân tuy không phải xe ô tô như Lâm An Vũ nhưng lại là một con moto phân khối lớn chạy với tốc độ siêu nhanh, thuộc loại đua chuyên dụng.

Lúc Lạc Đình Chân đánh xe quay ngược lại, anh ta thoáng thấy một con siêu xe đỗ cách mình khá xa trông hơi quen quen. Tuy là cách một lớp kính, nhưng Lạc Đình Chân lại cảm nhận được có một ánh mắt đang đẳng sát khí nhìn về hướng mình làm anh ta rét cả sống lưng!

Xe của Lạc Đình Chân đỗ không bao lâu thì Lâm An Vũ cũng tới. Mấy nữ sinh gặp anh đều cúi đầu thật thấp để che đi sự ngại ngùng:

“Chào thầy Lâm”

“Chào thầy”

“Ừm” Lâm An Vũ không mặn nhạt đáp lại. Thái độ này càng khiến các sinh viên nữ thêm điên cuồng.

Thực ra thì hôm nay tâm trạng của bạn giáo sư nào đó cực kỳ tệ! Vợ không đi với mình mà chạy tới đi với cái tên ở xó xỉnh nào đó, hừ! Nhiều lúc anh thật muốn chạy đi tuyên cáo mối quan hệ của hai người để cái đám vệ tinh kia bớt lớn vốn cho rồi!

Vào lớp với lớp băng trên mặt, mọi người đều ngầm hiểu “Hôm nay tốt nhất nên im lặng!”. Bội Vy thì lại không quan tâm, cô cười với Lạc Đình Chân, anh ta bị nụ cười này của Bội Vy làm cho mê mẩn nhất thời không chú ý bài học. Lâm An Vũ giảng được hơn một nửa thì lửa giận bốc lên, anh lạnh lẽo nhìn xuống đôi “uyên ương rẽ nhánh” kia:

“Lạc Đình Chân, em đứng lên trình bày lại cho tôi những nội dung tôi vừa giảng”

Thấy vậy, cả lớp đều im phăng phắc trong lòng đánh một tiếng “đùng” thế là Lạc Đình Chân lại gặp nạn!

“Thưa thầy, em...” Lạc Dĩnh Chân ấp a ấp úng, kỳ thực này giờ anh ta có nghe lọt tai chữ nào đâu chứ Lâm đại giáo sư càng thêm tức giận:

“Bài chép phạt hôm trước tới đâu rồi?”

“Dạ, sắp xong rồi”

Lâm An Vũ lạnh lẽo nói:

“Chép gấp đôi cho tôi! Tiết này đứng hết buổi, có thắc mắc gì không?”

“Thưa thầy,... không có!”

Địch! Không thắc mắc mới là lạ, tự nhiên hành xác con nhà người ta thế này, oa...oa....oa!

29. Chương 27: Yêu Nghiệt Khi Say

Hôm nay Lâm An Vũ về trễ, Bội Vy thỏa sức mà xem phim Doremon dài tập không bị anh ta chọc quê là đồ trẻ con nữa, haha vui quá! Tung ta tung tăng ngồi trên ghế, xem được hơn một nửa thì có điện thoại gọi tới. Bội Vy với lấy thì thấy số của Lâm An Vũ, cô thông thả nhắc máy:

“Alo”

Bên kia đầu dây âm thanh hỗn loạn, tiếng của một người đàn ông trả lời:

“Cho hỏi, em là vợ của thầy Lâm phải không?”

Vợ của thầy Lâm? Đây là số của Lâm An Vũ mà? Nhìn lại màn hình thì đúng là số của anh ta! Bội Vy thận trọng hỏi lại:

“Đúng vậy, xin hỏi sao anh lại cầm máy của chồng tôi?”

Hỏi xong câu này Bội Vy thực sự thấy buồn nôn, gọi Lâm An Vũ là “chồng tôi” đành chịu, lấy được thông tin trước đi đã. Người đàn ông giọng nói cũng khá quen, ông ta nhanh chóng nói:

“À, tôi là Trương Quán Vinh là đồng nghiệp dạy cùng trường với thầy Lâm. Cô có thể đến nhà hàng Thịnh Quán đón chồng cô được không? Thật ngại quá, anh ấy bị ép uống hơi say”

Nghe tới đây Bội Vy giật cả mình, là thầy Trương thảo nào giọng nghe quen thế! Làm sao giờ Lâm An Vũ cái tên hư thân mất nết này, không uống được còn bày đặt đi tới mấy cái bữa tiệc này làm gì cơ chứ, bây giờ... làm sao đón anh ta đây? Ở đó chắc chắn có nhiều thầy cô lắm, đến đó chả khác nào tự tìm chết bại lộ quan hệ mất. Mà không đến thì... mặc kệ Lâm An Vũ hay sao?

Nghĩ nghĩ một hồi Bội Vy quyết định ăn mặc kín đáo chỉ hở ra năm ngón tay thôi. Tự soi mình trong gương trùm kín mít từ đầu tới chân, đeo luôn cả cặp kính to bản, kiểu này... chắc không sao đâu nhỉ? Xách túi ra khỏi nhà, bắt taxi đến Thịnh Quán, Bội Vy nhìn thấy có rất nhiều thầy cô ngồi bên trong còn thầy Trương thì đang dìu Lâm An Vũ đứng trước cửa nhà hàng, hình như đang chờ cô. Nhanh chóng bước xuống xe, Bội Vy quay lại nói với tài xế:

“Anh chờ tôi mười phút, tôi sẽ quay lại ngay”

Đi tới chỗ thầy Trương, Bội Vy cố gắng để cho giọng của mình thật mềm mại:

“Chào anh, tôi là vợ của An Vũ. Thật sự cảm ơn anh đã gọi điện cho tôi, tôi còn đang lo anh ấy có biết đường về không nữa”

Thầy Trương thấy Bội Vy ăn mặc kỳ quái thì cũng khá khó hiểu, nếu người ta đã nói vậy rồi thì ông ấy cũng không tiện hỏi, đành nói:

“Chuyện nên làm mà, để tôi giúp cô đưa anh ấy lên xe”

Lên xe rồi, đi được một quãng Bội Vy mới mở khẩu trang ra nhìn Lâm An Vũ:

“Suýt nữa tôi tắt thở vì anh rồi”

Lâm An Vũ say khướt, trong miệng cứ lèm bà lèm bèm:

“Về v...ới v...ợ”

“Vợ tôi ch....ờ”

Không hiểu sao nghe tới đây, Bội Vy cảm thấy tim mình thắt lại...

Về đến nhà, Bội Vy vất cạn sức lực mà đưa anh ta vào được tới phòng khách. Thả ngồi xuống sofa, Bội Vy lay lay Lâm An Vũ:

“Này, anh có sao không?”

“”

Bội Vy hết cách, định để anh ta ở đó mà đi ngủ nhưng lại không đành lòng. Người anh ta toàn mùi rượu, mặt mày khô rát. Cuối cùng đành phải ra tay mà lau chùi giúp. Trong suốt quá trình, Lâm An Vũ ngoan ngoãn đến kỳ lạ. Thay cho anh ta được mỗi cái áo thôi, còn cái quần thì... thôi, khó quá cho qua đi ha! Tiếp đến là lau mặt, người khác khi say thì mặt mày u ám còn cái tên yêu nghiệt này khi say thì... quấy rầy muốn chết! Lau có cái mặt mà Bội Vy ngồi ngấm hết cả tiếng đồng hồ, trong lòng còn dắc ý “Chồng ta thật đẹp trai!!!”

Bội Vy thở dài một hơi, haizz bây giờ thì hiểu cảnh chăm sóc người say rượu thật chẳng dễ dàng gì! Không biết sáng mai anh ta thức dậy sẽ nói câu gì đầu tiên nhỉ?

30. Chương 28: Vợ Cũ

Lâm An Vũ thức dậy với vẻ mặt hoảng hốt, hôm qua suýt chút thì anh ta tiêu rồi! Trái đất đúng là tròn thật, lại để anh ta gặp lại Mạc Dung....

Bội Vy đang dọn bữa sáng trong bếp, thấy Lâm An Vũ bước vào thì hồ hững hỏi:

“Hôm qua đi chơi vui không?”

Lâm An Vũ không biết cô đi đón mình, nên ngồi xuống vừa lấy miệng vừa nói:

“Tôi đi tiệc, không có đi chơi?”

“Vậy sao? Vậy hôm qua anh về bằng cách nào?”

Lâm An Vũ không phát hiện bất thường, vẫn bình tĩnh mà nói:

“Thì tôi lái xe về”

“Thế xe đâu?”

Nghe đến đây Lâm An Vũ giật mình. Ừ nhỉ? Xe mình đâu rồi? Anh ta đứng bật dậy:

“Oái, vậy tôi về bằng cách nào?”

Bội Vy thong thả nói:

“Tôi đón anh về”

“”

Sau đó thì bạn giáo sư nào đó xấu hổ cúi gầm mặt xuống, ăn lấy ăn để mà không dám ngẩng lên nhìn phụ nhân nhà mình. Mất mặt. Mất mặt quá mà, huhuhu TvT!!!

Suốt buổi ngày hôm nay Lâm An Vũ tự thấy mình hổ thẹn nên trong giờ giảng không dám làm bữa nữa, yên yên ổn ổn mà làm một giáo sư gương mẫu a~~!!

Vừa hết giờ học, Lâm An Vũ liền rẽ sang hướng tây của trường để lấy xe. Thông thường thì nhà giữ xe nằm phía đông, nếu đi hướng tây vòng ngược lại thì cũng mất khoảng mười phút. Không biết anh ta định làm gì, Bội Vy thấy có vẻ kỳ quái bèn đi theo. Tình cờ phát hiện ra một chuyện chẳng vui về gì....

Lâm An Vũ vừa đi được nửa đường thì có một người phụ nữ chắn trước mặt anh ta, trang phục thì giống như giảng viên trong trường, cô ta quay lưng lại nên Bội Vy không nhìn rõ mặt. Chỉ nghe họ nói vài câu:

“An Vũ, em có chuyện muốn nói với anh”

Lâm An Vũ lạnh lùng đáp lại:

“Chúng ta không còn gì để nói”

Người phụ nữ kia có vẻ rất đáng thương, khi nghe câu nói đó Bội Vy thấy vai cô ta run run, dường như rất khổ sở. Cô ta tiếp tục nói:

“Em biết, anh còn hận em. Nhưng hãy cho em một cơ hội, em hứa sẽ không bao giờ làm anh tổn thương nữa, em xin anh...”

Lâm An Vũ không nói lời nào, người phụ nữ kia lại nói tiếp:

“An Vũ, anh tin em thêm lần nữa được không? Em đã vì tìm anh mà từ bỏ giấc mơ ở Mỹ, anh đừng đối xử với em như vậy”

“Không như vậy thì cô muốn thế nào? Như trước kia sao?”

Nói xong câu này, Lâm An Vũ đi thẳng bỏ mặc người phụ nữ đang khóc nghẹn ngào ở đó mà không ngoảnh mặt lại. Điều bộ chán ghét cực kỳ!

Bội Vy cảm thấy giữa họ có lẽ đã xảy ra chuyện gì đó rất nghiêm trọng, nếu không với một người lịch thiệp như Lâm An Vũ sẽ không bao giờ nói nặng lời như thế...

31. Chương 29: Viên Phòng >

Tối đó, thấy Lâm An Vũ đang ngồi làm việc. Bội Vy định không hỏi nhưng cơn tò mò ập đến, cô nuốt nước miếng thật trọng hỏi hân:

“Cô gái hồi sáng là người yêu cũ của anh phải không?”

Lâm An Vũ có hơi giật mình trước câu hỏi của Bội Vy, nhưng anh vẫn không ngẩng mặt khỏi đồng tài liệu, bình tĩnh đáp:

“Cô thấy rồi?”

“Anh đừng hiểu lầm chỉ là tình cờ thấy thôi”

“Cô gái đó không phải người yêu cũ”

Câu trả lời này làm Bội Vy có chút thất vọng, nhưng nhiều hơn vẫn là mừng thầm. Thật may mắn, Bội Vy thở phào một hơi, vui vui về về mà nhìn Lâm An Vũ. Nhưng câu nói tiếp theo lại khiến Bội Vy không đỡ nổi:

“Là vợ cũ của tôi”

Người ta nói trên đời có ba thứ đáng sợ đó là em gái kết nghĩa, anh trai kết nghĩa và vợ cũ. Nguy hiểm nhất trong số đó lại là vợ cũ khi mà đã chung sống và tình cảm mặn nồng.

Bội Vy cô tự cho mình là người phóng khoáng, vốn nghĩ sẽ không can thiệp vào đời tư của Lâm An Vũ. Yên ổn mà sống chung cho đến khi tròn năm rồi ly dị. Nhưng nào ngờ được, giữa đường cô lại rẽ hướng lệch khỏi quỹ đạo ban đầu mà đi vào hố đen_đó chính là việc yêu Lâm An Vũ. Nhiều lần muốn hỏi anh ta đối với mình thế nào, nhưng dũng khí còn chưa có thì vợ cũ lại xuất hiện, mọi thứ trở nên rối rắm.

Bội Vy hoang mang nhìn Lâm An Vũ, cô buồn bã trong lòng nhưng ngoài mặt vẫn làm như không biết gì:

“Ồ! Vậy anh định thế nào?”

Lâm An Vũ dường như chỉ chờ có như vậy, anh ta gập máy tính lại tiến sát đến chỗ Bội Vy. Áp đôi tay ấm áp lên mặt vợ mình mà hỏi lại:

“Vậy em muốn thế nào?”

“Cái đó... sao tôi biết được”

Bội Vy cảm thấy kỳ quái trước hành động của Lâm An Vũ mà mặt mày đỏ hết cả lên. Lâm An Vũ lại kề sát mặt cô, áp trán lên trán của Bội Vy. Anh quyết định rồi, anh đã bỏ lỡ tất cả quá lâu rồi. Anh không muốn cô vô tư đi với người khác nữa, anh không muốn chướng ngại nào chen vào giữa họ nữa:

“Anh có vợ rồi! Cả đời chỉ có một người vợ đang ngồi trước mặt anh thôi! Tất cả trước kia đều là sự ngu muội của tuổi trẻ. Những thứ đó không có quyền can dự đến tương lai của anh! Em hiểu không?”

Những lời này... đã thành công mà chạm vào trái tim lơ lửng của Bội Vy. Tim đập mạnh, cô hỏi lại:

“Anh có biết anh vừa nói gì không?”

“Biết! Có cần anh dùng hành động để chứng minh?”

Nói rồi một nụ hôn dài rơi trên môi, chưa kịp hiểu chuyện gì Lâm An Vũ đã cho cô thấy “hành động” mà anh nói chính là như vậy! Đồ vô lại, dám cưỡng hôn cô... Cơ mà sao nụ hôn này nó ngọt đến vậy! Làm cô quên cả phản kháng cứ vô tư để cho anh nháp trọn tư vị của nụ hôn đầu tiên của mình.

Lâm An Vũ sau cùng buông cô ra, anh có hơi ngạc nhiên hỏi:

“Em chưa hôn ai bao giờ sao?”

Bội Vy ngại ngùng lắc lắc đầu. Lâm An Vũ rất hài lòng, cười tà mị:

“Không sao, anh sẽ từ từ dạy em”

Rồi tiếp đến một nụ hôn nữa lại rơi xuống... Để lại bên ngoài một bầu trời lạnh lẽo đầy sao, bên trong hai bóng hình vương vấn....

32. Chương 30: Mạc Dung

LÀ THẦY HAY LÀ CHỒNG?

Chap 30

Mạc Dung yêu Lâm An Vũ rất nhiều, nhưng đó đã là chuyện của hai năm trước. Hiện tại Mạc Dung thân bại danh liệt, quay về tìm Lâm An Vũ chỉ với mục đích duy nhất đó chính là vớt vát lại cuộc đời lầm lỡ của cô ta.

Mạc Dung đeo bám Lâm An Vũ suốt ngày từ khi ở trường cho đến lúc tan tầm. Cô ta theo dõi Lâm An Vũ và tìm ra được nơi anh đang ở. Tình cờ lúc Mạc Dung chuẩn bị quay đi, cô ta nhìn thấy Bội Vy đang xách giỏ đi vào và Lâm An Vũ chạy ra xách hộ. Cô ta lập tức cho người đi điều tra, hóa ra Bội Vy lại là vợ mới của Lâm An Vũ.

Sự ích kỷ thiêu đốt bản năng con người, Mạc Dung ngay ngày hôm sau liền hẹn gặp Bội Vy.

Tiếng chuông điện thoại của Bội Vy reo lên, cô nhấc máy:

“Alo? Xin hỏi ai vậy?”

“Tôi là Mạc Dung”

Mạc Dung? Cái tên này nghe quen lắm, không phải là vợ trước của Lâm An Vũ sao? Cô sớm đã ngứa mắt cái người này rồi, tự dưng thiên đường có lối người không đi địa ngục không cửa lại xông vào, bèn lên giọng:

“Vâng? Thế thì có chuyện gì?”

“Tôi muốn gặp cô”

À à, ăn gan hùm mật gấu hay sao mà dám nói chuyện với boss nường nường như vậy hả? Cho cô ta tức chết luôn:

“Cô là Tổng thống hay Thủ tướng mà muốn gặp tôi là tôi phải chạy đến gặp?”

Đầu bên kia có lẽ không ngờ được Bội Vy sẽ trả lời như vậy mà im lặng vài giây rồi ra giọng giễu cợt:

“Tôi là vợ trước của chồng cô đấy”

“Thì sao? Liên quan gì tới tôi không nhỉ?”

“Cô...”

“Tôi sao? Tôi thế nào? Cô có thời gian thì đi kiếm chồng khác đi, đừng có mà bám lấy chồng người khác mãi như vậy” vừa dứt lời Bội Vy bèn cúp máy. Hừ! Thủ đoạn này mà định cướp chồng của cô sao? Nào tàn đúng là có thật!!!

Ngày hôm đó, Bội Vy gọi điện thoại cho Lâm An Vũ:

“Alo, bà xã. Mới có một buổi mà nhớ anh rồi à?”

“Nhớ nhớ cái em gái nhà anh. Vợ cũ của anh vừa đòi gặp em đó”

Lâm An Vũ bỗng nhiên trầm giọng:

“Mạc Dung sao? Cô ta đúng là mặt dày thật”

“Anh lo mà giải quyết ả đi”

“Tuân lệnh! Anh sẽ dẹp sạch cô ta cho bà xã”

Nói rồi Bội Vy hài lòng mà đập máy, haha phải như vậy chứ!

=====

33. Chương 31: Lớp Nghỉ ^^

LÀ THẦY HAY LÀ CHỒNG?

Chap 31

Lâm An Vũ hẹn gặp Mạc Dung tại một nhà hàng nhỏ ở phía đông thành phố. Nơi này tương đối yên tĩnh, thích hợp để giải quyết việc riêng.

Mạc Dung cố tình trang điểm thật đẹp, thật lộng lẫy chỉ để khiến cho Lâm An Vũ say mê cô ta từ cái nhìn đầu tiên như lúc trước. Nhưng buồn cười thay, cô ta càng ăn mặc đẹp bao nhiêu thì Lâm An Vũ lại chán ghét bấy nhiêu. Chán ghét không phải vì hết yêu mà là vì trên người cô ta, có thứ gì là thật? Toàn là đồ giả dối...

Nhìn thấy Lâm An Vũ đến, Mạc Dung mở giọng ngọt ngào:

“An Vũ”

“Cô đừng gọi tôi như vậy, người khác nhìn vào sẽ tưởng tôi và cô thân thiết”

Mạc Dung không ngờ được Lâm An Vũ sẽ nói vậy, giọng cô ta ủy khuất:

“An Vũ, chúng ta thật ra....”

Lâm An Vũ không đủ kiên nhẫn ngồi nghe cô ta lải nhải, anh phát phát tay:

“Đừng có gộp tôi vào cùng một chỗ với cô, cô muốn gì nói nhanh đi. Sau này đừng đến tìm vợ chồng tôi gây chuyện nữa”

Mạc Dung bây giờ hoàn toàn không ngờ được, mọi chuyện cô ta tính kế sẵn đều trở nên hồng bét. Vốn tưởng hôm nay Lâm An Vũ hẹn cô ta ra đây là để làm lại từ đầu, cô ta sẽ diễn vai Bạch liên hoa thánh khiết nhưng không tin được anh lại phũ phàng như thế...

“Em chỉ muốn được ở cạnh anh thôi, em không cần danh phận gì đó đâu. Như vậy cũng không được sao?”

“Danh phận? Cô có tư cách để nói đến hai từ danh phận hay sao mà cần với không cần? Đừng làm phiền vợ tôi nữa. Chúng ta hết rồi”

Mạc Dung lặng lẽ ngồi khóc khiến cho đàn ông nào nhìn vào cũng xót xa, nước mắt rơi như mưa làm nhòe lớp trang điểm kỹ càng, khuôn mặt cô ta bây giờ càng lúc càng thảm hại.

Lâm An Vũ phải tay bỏ đi. Từ trước giờ anh không có thói quen thương hương tiếc ngọc, vì phụ nữ không phải ai cũng là ngọc ngà hương phấn để nâng niu, còn tùy loại nữa. Như Mạc Dung kẻ tiểu tam này chính là một loại điển hình của ngọc giả hương hôi!

Về nhà báo cáo tình hình với Bội Vy, cô hài lòng gật đầu:

“Khá lắm, cho ông xã mười điểm”

Lâm An Vũ tỏ vẻ sâu xa:

“Anh không cần mười điểm”

Bội Vy nhìn vào mặt Lâm An Vũ, khó hiểu:

“Vậy chứ anh cần gì?”

“Anh cần...” nói rồi bế thốc cô vào phòng. Đặt cô xuống giường, Bội Vy chợt hiểu ra anh cần gì. Mặt cô đỏ hết lên, vội đẩy anh ra:

“Này này, sáng mai anh có tiết ở lớp em đó. Em cũng có giờ học ngày mai nha”

Lâm An Vũ vẫn còn đang bận rộn cởi cúc áo, vừa cởi vừa nói:

“Không sao, lão sư đây ngày mai ưu tiên cho em ngủ”

“Ồ cầm thú”

Bội Vy thực sự báỉ phục, báỉ phục lão công nhà cô rồi! Lạm dụng uy quyền quá đáng!

Quả nhiên sáng hôm sau vợ chồng nào đó dậy muộn, Bội Vy vừa hời hả thay đồ vừa trách:

“Cái đồ biến thái nhà anh, hôm qua sao mà quá mức vậy hả! Em đi trước, lát nữa anh đi sau. Nếu không em lại bị ghi là đi muộn!”

Bội Vy vừa vào lớp chưa được mười phút thì Lâm An Vũ cũng đến. Anh vừa đi lên bục giảng nhân lúc mọi người không ai để ý mà nháy nháy mắt với vợ vài cái. Hành động này làm sao qua khỏi mắt Lạc Dĩnh Chân, anh ta nhanh chóng đem nó ghi vào đại não.

Lâm An Vũ hăng giọng, bài giảng lại bắt đầu:

“Các em, kinh tế tiền tệ và kinh tế toàn cầu sẽ có ảnh hưởng đến...”

Nhân lúc giáo sư đang giảng, Bội Vy nằm ngủ ngon lành. Sên Sên thấy thế vội lay lay Bội Vy:

“Này, Vy dậy đi. Đang trong giờ của thầy Lâm đó”

Giọng Bội Vy nhẹ nhàng:

“Để mình ngủ”

Thấy Lâm giáo sư cứ nhìn xuống đây liên tục, Sên Sên sợ Bội Vy sẽ lại ăn phạt mất. Sên Sên còn đang lo lắng thì bạn giáo sư nào đó cứ tự nhiên mà thông báo:

“Hôm nay lớp nghỉ sớm, thầy có việc bận”

Nói rồi xách cặp mà cặp đít đi thẳng, cả lớp thì thi nhau trợn tròn mắt kinh ngạc còn cô vợ nào đó thì đang ngủ cũng nhếch miệng cười tủm tỉm.

Haha, có chồng là thầy giáo nó sướng vậy đó!

34. Chương 32: Gây Chuyện

LÀ THẦY HAY LÀ CHỒNG?

Chap 32

Lạc Dĩnh Chân đã thích Bội Vy từ lâu, h

ắn luôn cố tìm mọi cách để thu hút sự chú ý của Bội Vy. Ấy vậy mà từ trước tới giờ, sự đáp lại duy nhất của cô đó chỉ là một lần cho hần chở đi học. Có phải quá đáng thương rồi không? Lại thêm hôm nay nữa, cái ám hiệu mờ ám của Lâm An Vũ dành cho Bội Vy lại khiến hần phải suy nghĩ, lẽ nào cô đã bị thầy Lâm dụ dỗ vậy nên cô mới không thích hần? Nếu đúng như hần đoán, thì tuyệt đối hần sẽ không cho qua chuyện này...

Lúc Bội Vy vào nhà kho của trường để lấy đồ giúp thầy Trương, hần nhìn thấy Lâm An Vũ cũng vào theo. Một lúc lâu sau đó mới thấy Bội Vy đi ra, Lâm An Vũ cũng đi ra theo. Cả hai nhìn rất bình tĩnh nhưng mặt Bội Vy hơi đỏ, cổ áo còn lộn xộn. Hần chắc chắn những gì hần suy đoán là sự thật: Lâm giáo sư dụ dỗ nữ sinh của trường và giờ trò đồi bại, Lạc Dĩnh Chân nhất định phải khiến cho Bội Vy tỉnh táo lại mà quay về với hần...

Tại căn hộ sang trọng bậc nhất Hoàng Kim...

Lâm An Vũ vừa xào rau vừa uể oải nói:

“Bà xã, ở công ty xảy ra chút chuyện. Anh phải về đó xử lý một thời gian. Haizz... không được đứng lớp mà trên ghế em nữa, cảm giác nó cứ không quen”

Bội Vy đang xem phim Hàn Quốc đến đoạn nữ chính phát hiện ra nam chính ngoại tình gay cấn mà đánh ghen, căn bản không nghe Lâm An Vũ nói gì. Đến đoạn nữ chính tát nam chính, cô đứng dậy vỗ tay:

“Đúng, chính xác. Haha, đánh hay lắm!”

Lâm An Vũ không nhận được câu trả lời utor át như trong tưởng tượng, mặt đen như đít nôi:

“Bà xã, em có nghe anh nói gì không?”

Bội Vy vẫn hùng hổ mà gào thét cổ vũ cho nữ chính, cô loáng thoáng nghe anh gọi, mắt vẫn dán màn hình miệng trả lời:

“Ừ, em nghe nè?”

Lâm An Vũ cả giận:

“Em...”

“Em sao? À hồi nãy anh nói gì thế nhỉ?”

“Không có gì cả!”

Bội Vy thấy mặt anh sầm sì là biết mình lại bỏ lỡ gì đó rồi, bèn giả giọng ngon ngọt:

“Nói đi mà, em có nghe anh gọi đó”

Bây giờ Lâm An Vũ mới hài lòng:

“Chịu nghe tui nói rồi hả?”

Bội Vy: *gật gật*

Lâm An Vũ tắt bếp, đi đến bên cạnh cô ôm cô vào lòng mà thở dài:

“Anh nói công ty có việc bận, anh không đứng lớp được nữa”

Bội Vy mừng hết lớn, cô nói to:

“Thật sao?”

Lâm An Vũ thấy cô vợ nhỏ của mình vui mừng ra mặt thì hỏi:

“Em vui như vậy?”

“Tất nhiên là...” nói được nửa chừng mới suy nghĩ lại, giả vờ buồn bã nói tiếp:

“Tất nhiên là buồn rồi! Hu hu người ta muốn được chồng dạy cơ”

Chiều này quả nhiên hạ gục Lâm An Vũ, anh ôm cô càng chặt, vùi đầu vào hõm vai cô:

“Không hiểu sao dạo này thị trường chứng khoán liên tục biến động, lại có vài cái hợp đồng tầm trung của công ty bị cướp mất. Nhưng lại do những công ty có bề thế nhỏ cướp đi, anh đoán có bã trong chuyện này”

Bội Vy nghe xong, cô lo lắng nhìn anh:

“Như vậy bọn họ đang cố tình gây chuyện với Lâm thị, tai tiếng thì không đáng kể, nhưng làm như vậy có ích gì cho họ chứ?”

Lâm An Vũ thì không lo lắng lắm, anh vuốt tóc cô, giọng bình thản:

“Anh vẫn muốn xem xem, không biết ai liều chết đang muốn thử đạn pháo của Lâm thị mà lao đầu vào nữa”

Kịch hay chắc chắn còn phía sau, hãy chờ xem!

35. Chương 33: Anh Sẽ Cùng Em Đi Đến Nơi....?

LÀ THẦY HAY LÀ CHỒNG?

Chap 33

Tại một căn nhà bỏ hoang ở ngoại thành, một người đàn ông đứng dựa vào cửa sổ, trên tay nâng ly rượu đỏ nồng đảo qua đảo lại, ánh mắt ngập tràn sự điên cuồng.

Một người phụ nữ mặc váy công sở nôn nóng đi tới đi lui, cô ta lo lắng hỏi người đàn ông:

“Anh hai, cách này của anh có dùng được không?”

Mạc Từ Hoa chậm rãi xoay người lại, nhếch khóe môi tà mị:

“Yên tâm, anh sẽ cho em một câu trả lời hài lòng”

Mạc Dung lúc này mới bớt căng thẳng, cô ta nói:

“Em tin tưởng anh, nhưng mà anh cũng nên cẩn thận. Lâm thị không phải là ngọn đèn cạn dầu, chỉ cần chúng ta để lọt một cơn gió cũng có thể khiến nó phát lên mà thiêu rụi chúng ta”

Từ sau cái ngày quyến rũ Lâm An Vũ bất thành, Mạc Dung luôn mang trong mình mối hận đối với anh. Cô ta còn nhớ tới anh hai là Mạc Từ Hoa ở bên Úc về giúp cô ta rửa hận.

Mạc Từ Hoa vẫn ung dung xoay xoay ly rượu trong tay, đôi mắt lộ ra một tia khát máu:

“Nếu kế hoạch này thất bại, chúng ta sẽ dùng tới kế hoạch B”

.....

Tập đoàn Lâm thị_____

Lâm An Vũ đang ngồi trước bàn làm việc, đôi lông mày nhíu lại nhìn những con số đang nhảy nhót trên màn hình máy tính. Anh không biết đối phương có mục đích gì, nếu muốn hạ bệ Lâm thị thì con đường này quả đúng là rất liều lĩnh. Không có ai chạy đến khiêu chiến một cách ngu xuẩn như vậy.

Lúc đang tính toán, thư ký Tô mang một xấp tài liệu vào:

“Tổng giám đốc, anh xem qua đợt hàng này của phân xưởng đi. Chúng ta chuyên sản xuất các loại máy móc điện tử, nhưng lô hàng này lại sử dụng toàn các linh kiện không đủ chất lượng. Tôi có điều tra nhưng chỉ tra ra được là do nguồn hàng bị tráo ở trạm cung ứng, còn ai tráo thì không cách nào điều tra được”

Lâm An Vũ lật giở mấy trang đầu của tài liệu, xem xong lại trở nên trầm mặc. Anh ra hiệu cho thư ký Tô lui ra, còn mình thì ngồi lại mà xem xét.

Chiều về, Lâm An Vũ mở cửa bước vào nhà. Chỉ thấy một mảng tối đen, còn Bội Vy thì không thấy đâu cả. Anh bật đèn lên,

Cả đập vào mắt mình là một chiếc bánh kem màu đỏ rực rỡ hình trái tim, xinh xắn nằm ở giữa một bàn tiệc đầy đủ các món ngon. Bội Vy đứng một bên, mặt mày có hơi lem luốc cười rạng rỡ.

Cô bước tới ôm anh, nhẹ nhàng nói:

“Chúc mừng kỷ niệm một năm ngày cưới của chúng ta!”

Lâm An Vũ cứ nghĩ cô không nhớ, anh định qua chuyện này trước rồi mới đưa cô đi biển để kỷ niệm. Nhưng không ngờ cô lại mang cho mình một bất ngờ lớn như vậy, hạnh phúc đến quá đột ngột. Nhìn gương mặt lem nhem của vợ mà Lâm An Vũ cảm thấy một dòng nước ấm chảy qua tim. Anh nhẹ nhàng đặt lên trán cô một nụ hôn:

“Cảm ơn em. Chúc mừng ngày kỷ niệm của hai chúng ta”

Anh nhìn cô, cô nhìn anh, tình ý ngập tràn....

Buổi tối đang ngồi xem TV, Bội Vy chợt cảm thấy trong người nhộn nhạo khó chịu. Cô chạy vội vào nhà vệ sinh nôn thốc tháo, anh thì lo lắng không biết làm sao. Thấy cô đi ra luống cuống hỏi:

“Em có sao không? Mau thay đồ anh đưa đi bệnh viện”

Bội Vy xua xua tay:

“Không sao đâu chắc là ăn nhầm thứ gì đó nên mới bị vậy”

Anh vẫn cứ khẳng khái đòi đưa vợ đi bệnh viện, đến nơi y tá dẫn vợ vào phòng khám còn Lâm An Vũ thì ngồi hành lang đợi. Anh sốt ruột, nếu cô mà có mệnh hệ gì chắc anh không sống nổi. Chỉ vào có hai mươi phút mà anh cú ngỡ như hàng thế kỷ, trên trán đã lấm tấm mồ hôi chỉ mong cho vợ không bị gì quá nghiêm trọng.

Cuối cùng Bội Vy cũng đi ra, trên mặt là biểu cảm lạ lùng chưa từng có. Đôi mắt thần thờ cùng với tướng đi nặng trĩu. Lâm An Vũ thấy biểu cảm này của vợ mình thì trong lòng đánh “bụp” một tiếng. Anh vội chạy đến ôm cô vào lòng, giọng run rẩy:

“Em... yên tâm. Anh sẽ tìm bác sĩ tốt nhất thế giới đến chữa trị cho em. Cho dù có phải dùng tất cả tài sản anh cũng sẽ chữa khỏi cho em...”

“...”

Bội Vy vẫn không trả lời, trên tay là tờ giấy xét nghiệm. Lâm An Vũ định lấy xem nhưng anh không có đủ dũng khí. Anh lại nói tiếp:

“Đừng căng thẳng. Có anh ở đây rồi, cùng lắm là anh sẽ đi cùng em đến nơi...” hai chữ “chín suối” còn chưa kịp nói ra thì cô y tá đứng bên cạnh này giờ chịu không nổi nữa mới chen vào:

“Anh gì đó ơi, vợ anh có thai chứ không phải là mắc bệnh nan y. Anh kiểm chế lại chút”

Lâm An Vũ: “.....”

Anh quay sang nhìn cô vẫn còn đang bàng hoàng, hỏi:

“Em... thật...?”

Bội Vy gật đầu. Anh cảm nhận được, cái gật đầu của cô chính là lời hứa tốt đẹp nhất trên thế giới này, cuối cùng cô cũng có con với anh. Giữa hai người rất cuộc cũng đã hoàn mỹ rồi!

36. Chương 34: Uy Hiếp

LÀ THẦY HAY LÀ CHỒNG?

Chap 34

Hạnh phúc đến quá đột ngột, Lâm An Vũ không biết làm cách nào để chăm sóc phụ nữ có thai cả. Thế là anh gọi điện thoại nhờ thư ký Tô mua cho mình một đồng sách về chăm sóc thai phụ (Nói đúng hơn là gom cả cái nhà sách về ==)

Sau đó đi thông báo tin tức này cho hai lão nhân nhà họ biết, tham khảo khắp nơi về mọi thứ liên quan đến bà bầu. Anh làm hết tất cả mọi thứ để chuẩn bị cho sự chào đời đầu tiên của thiên thần nhỏ. Đặc biệt anh còn không cho vợ động tay động chân vào việc gì hết, nếu gặp cô rửa bát hay tưới cây là lập tức chạy đến hùng hổ mà nói: “Không được đi lại lung tung, ở yên đó cho anh!”.

Bội Vy được chăm sóc quá mức cẩn thận khiến cô cảm thấy buồn chán, haizzz.... Cái thai chỉ mới có một tháng mà cô sắp chán đến chết rồi, còn phải chịu đựng thêm tám tháng nữa, ông trời ơi!

Việc học ở trường cũng bị Lâm An Vũ đình lại, anh cho người xử lý hồ sơ của cô ở trường. Bội Vy cũng đành chịu, ai bảo cô lại mang thai vào lúc này.

Nhưng, Bội Vy vẫn luôn thắc mắc, cô có uống thuốc tránh thai, tại sao lại có con được? Cô nhìn qua Lâm An Vũ, nghi ngờ hỏi:

“Anh tráo thuốc tránh thai của em đúng không?”

Lâm An Vũ giật nảy mình, thôi xong rồi! Cô ấy mà biết là.... hậu quả khó tưởng tượng, anh lắp bắp:

“Bà xã... anh...anh”

Bội Vy cố gắng nhịn tức, cô vuốt vuốt ngực:

“Anh giỏi lắm!”

Lâm An Vũ chạy đến ôm tay cô, giọng đáng thương tội nghiệp:

“Bà xã, anh biết lỗi rồi! Em tuyệt đối đừng tức giận mà!”

Cái giọng này, sao mà nó ma mị thế chứ! Bội Vy đành chịu thua!

Quả nhiên, động tĩnh của bên kia kéo dài không bao lâu thì một quả bom dội thẳng vào Lâm thị. Lần lượt các hợp đồng lớn nhỏ sắp ký đều bị hủy, hơn nữa các cổ đông còn đồng loạt đòi rút vốn. Các dự án mới xây dựng cũng bị ảnh hưởng do thiếu hụt ngân sách mà đình công, những linh kiện điện tử nhập về đều bị tráo, thị trường thì loan truyền tin đồn Lâm thị làm ăn thất bại. Giá cổ phiếu của Lâm thị tuột dốc không phanh, nhưng để tiêu diệt Lâm thị thì như vậy chưa chắc đã đủ...

Mọi thứ trở nên rối rắm, Lâm An Vũ cuối cùng cũng đoán ra được bọn họ muốn làm gì, vì sáng nay Mạc Từ Hoa và Mạc Dung đã đến Lâm thị. Mạc Từ Hoa cầm một xấp tài liệu, đưa đến trước mặt Lâm An Vũ:

“Em rể, lâu ngày không gặp. Sao công ty em lại sa sút vậy?”

Lâm An Vũ giọng lạnh tanh:

“Em rể nào? Tôi không có vinh dự làm em rể Mạc tổng”

Mạc Từ Hoa cười âm hiểm, hần châm diều thuốc lên rít một hơi dài rồi lấy tờ giấy trong xấp tài liệu ra, nói:

“Ký vào cái này, mọi thứ tôi sẽ giúp cậu giải quyết”

Lâm An Vũ nhìn tờ giấy Chuyển nhượng cổ phần mà cười một cách sáng khoái, Mạc Từ Hoa và Mạc Dung không ngờ được anh lại có phản ứng này. Ông ta nghiêm giọng:

“Cậu vậy là có ý gì?”

“Các người nghĩ tờ giấy này có giá trị không?”

“Ý tôi là các người nghĩ tôi sẽ ký nó sao?”

Lâm An Vũ nói một cách tự nhiên nhất. Mạc Từ Hoa và Mạc Dung cũng nghĩ là anh sẽ không đồng ý, vậy nên Mạc Dung nhấn nút gọi một cuộc điện thoại. Đầu dây bên kia, âm thanh im ắng, chỉ nghe tiếng của một người đàn ông:

“Chúng tôi bắt được con ả đó rồi, giờ làm gì tiếp?”

Mạc Dung cố tình mở loa ngoài cho Lâm An Vũ nghe thấy, cô ta đáp:

“Cho tôi nghe tiếng của ả, chồng ả đang ở đây”

Bên kia lại nghe thấy tiếng của người đàn ông quát lớn:

“Này, nói vài câu xem nào. Chồng mày đang nghe đấy, kêu nó tới cứu mày đi”

Bội Vy vẫn ngậm chặt mồm không chịu nói, tức mình hần tát cho cô một cái

“Chát”

Trong điện thoại nghe rõ mồn một. Môi cô chảy máu, cô sợ anh lo lắng nên cũng mở miệng, giọng cô khản đặc:

“Anh! Em không sao, đừng bị chúng uy hiếp”

Mặt Lâm An Vũ lập tức biến sắc, anh xiết chặt lòng bàn tay, gân xanh nổi lên rõ rệt. Các người, thực sự chọc giận Lâm An Vũ rồi!

37. Chương 35: Sụp Đổ

Con người ai cũng có giới hạn, tùy thuộc vào hoàn cảnh mà giới hạn đó trở nên đáng sợ như thế nào.

Và bọn Mạc Từ Hoa đã làm chuyện ngu ngốc nhất trên đời đó chính là chạm vào giới hạn cực đại của Lâm An Vũ. Chúng cứ nghĩ rằng bắt cóc Bội Vy, đe dọa Lâm An Vũ là có thể khiến anh khuất phục. Nhưng không ngờ được, đó lại chính là cái huyết để “bồi táng” chúng.....

Lâm An Vũ tay nổi gân xanh, vẻ mặt âm u đến tột độ. Cho dù trước kia đứng trước bất kỳ khó khăn gì cũng không thể khiến anh lo sợ. Nhưng hiện tại khi nghe giọng nói của vợ mình đang vang vọng trong điện thoại. Một áp lực vô hình bao phủ Lâm An Vũ khiến anh trở nên sợ hãi tột cùng, anh sợ cô xảy ra chuyện, sợ đứa con chưa chào đời của họ sẽ hóa thành hư không. Hơn thế nữa anh đã bắt đầu nổi điên rồi! Anh nhắm mắt lại, đôi tay đan vào nhau nghe tiếng khớp xương kêu răng rắc:

“ Các người, mau thả cô ấy ra!”

Mạc Từ Hoa và Mạc Dung cứ nghĩ anh đã bị khống chế, chúng cười như nắc nẻ. Mạc Dung đặc ý nói:

“Muốn tôi thả cô ta cũng được, nhưng trước tiên anh phải ký vào đây. Rồi sau đó ly dị cô ta và lấy tôi một lần nữa”

Lâm An Vũ đang cố gắng kiềm chế, anh đang dùng chút lý trí cuối cùng để nói chuyện tử tế với chúng. Vậy mà... những kẻ này thật ngu ngốc. Chúng đã bỏ qua cơ hội cuối cùng được sống! Lâm An Vũ nhếch môi cười khinh bỉ, không ai biết được nụ cười này của Lâm An Vũ lại chính là báo hiệu cho một trận huyết tẩy:

“Được lắm! Nếu cô ấy bị mất dù chỉ cái móng tay tôi cũng sẽ để các người chết không toàn thây!”

Ngay lập tức, Lâm An Vũ nhấn cái nút đỏ trên bàn làm việc. Một đàn vệ sĩ hơn mười người xuất hiện, nhanh như chớp họ cướp lấy cái điện thoại của Mạc Dung và trói tay hai kẻ này lại. Hai anh em họ Mạc vì quá bất ngờ nên sững lại, khuôn mặt hết xanh rồi trắng, Mạc Từ Hoa hét lên:

“Các người....bỏ tôi ra. Nếu không tôi sẽ lập tức cho nổ tung cái nơi đó bây giờ “

Tiếp đó, Lâm An Vũ tiến hành phân tích vị trí mà Mạc Dung gọi khi nãy. Phát hiện đây là sim khuyến mãi, không tìm được địa chỉ. Anh điên tiết đập bể nát cái điện thoại chạy đến túm cổ áo Mạc Từ Hoa:

“Mau dẫn tôi tới đó”

Mạc Từ Hoa cười, hấn khích bác anh:

“Mày có giỏi thì tự mà tìm đi!”

Ngay sau đó Lâm An Vũ rút khẩu súng trên tay của một vệ sĩ bắn vào tay phải của Mạc Từ Hoa, hấn đau đớn la lên như lợn chọc tiết. Lâm An Vũ lạnh lùng nói:

“Nếu mày không nói, tao sẽ bắn nát cái thứ đó của mày!”

Mạc Dung vội vàng hét lớn:

“Đừng bắn, để tôi nói. Ở... ở nhà hoang phía Bắc của thị trấn Dương Điền”

Ngay sau đó, Lâm An Vũ dẫn theo hai anh em họ Mạc và hơn một trăm vệ sĩ đi đến phía Bắc của thị trấn Dương Điền.....

Nhưng anh không ngờ được, ở nhà hoang đó không có người mà anh cần tìm. Tất cả chỉ còn lại một đám cháy lớn, đám hỏa hoạn đó đang sắp thành tro tàn.....

38. Chương 36: Hoang Tàn

LÀ THẦY HAY LÀ CHỒNG?

Chap 36

Lâm An Vũ tức tốc chạy đến căn nhà hoang phía Bắc thị trấn Dương Điền. Ngồi trên xe mà lòng nóng như lửa đốt, anh nhủ thầm trong lòng nếu cô có mệnh hệ gì, anh nhất định bồi táng cả gia tộc nhà họ Mạc. Chiếc xe ô tô sang trọng lao vun vút trên đường, chắc hẳn sau hôm nay giấy phạt gửi về không dưới mười cái!

Khi đến nơi, ập vào mắt anh là một biển lửa rừng rực cùng với mùi khét nồng đậm đượm vẻ hoang tàn, lập tức mặt anh tái nhợt đi. Đôi mắt vẫn lên những sợi tơ máu dữ tợn, anh túm cổ tay của Mạc Dung quát lớn:

“Cô ấy đâu hả?”

Mạc Dung run lên cầm cập, rõ ràng cô ta chỉ sai người bắt nhốt Bội Vy thôi mà, sao bây giờ lại biến thành một trận đại hỏa hoạn? Nhìn căn nhà hoang tàn đang dần dần bị thiêu rụi, da đầu Mạc Dung như tê dại đi. Cô ta lẩm bẩm:

“Tôi.... Tôi... không... không thể nào!”

Mạc Từ Hoa trợn trắng mắt nhìn cảnh tượng đó, ông ta nói như hết hơi:

“Tôi không làm gì cả... tại sao lại như vậy được! Tôi chỉ cho người bắt nhốt cô ta thôi. Cái đó....không lẽ là....” nói tới đây Mạc Từ Hoa ngã sập xuống đất, ông ta ôm đầu gương mặt hết xanh rồi trắng. Hấn sợ hãi tột cùng. Hai anh em họ Mạc bây giờ biết chắc rằng, sau hôm nay thứ chờ đợi họ sẽ khủng khiếp hơn những gì họ tưởng tượng....

Lâm An Vũ biết ngay là có điều ẩn khuất, nhưng anh không rảnh mà tra khảo bọn chúng ở đây.

Lâm An Vũ gào lên:

“Các người.... Có chắc cô ấy ở đây không?”

Mạc Dung run rẩy nói:

“Tôi khẳng định.... Địa điểm này do chính tay tôi đưa cô ta tới đây”

Không kịp để Mạc Dung nói hết câu, Lâm An Vũ điên cuồng xông vào đám cháy. Đám vệ sĩ thấy vậy vội tiến tới ra sức bắt anh lại, có người nói:

“Thiếu gia trong đó rất nguy hiểm. Cậu tuyệt đối không được vào!”

Nhưng Lâm An Vũ không nghe thấy gì cả, tai anh cứ ù đi. Trong đôi mắt điên dại chỉ còn lại một bóng hình duy nhất đó chính là người phụ nữ mà anh yêu sâu đậm, và giờ đây anh biết cô ấy đang còn trong biển lửa. Còn nữa, còn đứa con đang thành hình trong bụng cô ấy nữa. Đứa con đầu lòng của họ...

Lâm An Vũ dùng tất cả sức lực để thoát khỏi tay đám vệ sĩ, anh quát lớn:

“Các người buông ra.... Nếu không, tôi sẽ lột da các người”

Một vệ sĩ trong số đó thấy tình thế hỗn loạn, bèn áy náy nói với Lâm An Vũ:

“Thiếu gia, cho dù cậu bắn chết chúng tôi cũng được. Chúng tôi không thể để cậu lao vào nguy hiểm. Chúng tôi nhất định sẽ cứu thiếu phu nhân”

Nhưng mặc kệ bọn họ có khuyên gì nói gì, Lâm An Vũ vẫn cố sức vùng ra khỏi bảy tám người vệ sĩ to con. Khi sắp chạy được vào căn nhà cháy, một vệ sĩ từ sau gáy đánh úp một cái, Lâm An Vũ bất tỉnh. Rồi sau đó, cả trăm vệ sĩ thì nhau nhảy vào đám cháy để tìm người...

Khi tỉnh dậy, anh nhìn thấy mình nằm trên xe. Xung quanh vẫn là khung cảnh ấy, còn có tất cả đám thuộc hạ mình dẫn theo. Người nào người nấy mặt mày lem luốc, quần áo tơi tả. Trên khuôn mặt đều ẩn hiện một nét tang thương cùng cực, họ cúi sát đầu quỳ xuống nền đất lạnh giá.

Lâm An Vũ nhìn ra thấy đám cháy đã được dập tắt, chỉ còn lại sự tro trọi, hoang phế của một đồng tro tàn. Anh sực tỉnh, tức khắc lao ra ngoài xe chạy vội vào cái nơi quái quỷ đó. Chỉ nhìn thấy xác của hai mạng người đã cháy rụi không nhận ra được là đàn ông hay đàn bà, còn lại không thấy gì nữa cả....

Lâm An Vũ thất vọng, hơn cả thất vọng là đau lòng, hơn cả đau lòng là tê tâm liệt phế, người con gái anh yêu, đứa con bé bỏng của anh, chỉ mới hôm qua anh còn cùng cô bàn luận về việc đặt tên con. Cảnh tượng ấy vui vẻ biết bao, ấy vậy mà... tất cả đã tan thành mây khói. Anh biết ăn nói sao với cha vợ, biết ăn nói sao với cha ruột của mình? Là do anh vô dụng, Lâm An Vũ không còn tỉnh táo nữa. Anh nhìn Mạc Từ Hoa và Mạc Dung, vẻ sát khí điên cuồng ập tới:

“Các người...”

39. Chương 37: Em Ở Đâu?

Cảm giác đau khổ nhất là gì? Không phải là không có được mà là có được rồi nhưng lại mất đi. Lâm An Vũ bây giờ không còn biết thế nào là đau khổ nữa, anh chỉ nhìn thấy một mảng màu rực rỡ trước mắt cứ dần dần tan biến, để lại đó là một màn đêm lạnh lẽo vô cùng. Không có Bội Vy, anh còn sống để làm gì nữa? Một khi tình yêu khắc vào xương tủy, cũng là lúc con người mất đi lý trí. Lâm An Vũ bây giờ đúng thật là mất trí rồi, anh hận cả thế giới, Bội Vy của anh, con của anh...

Nhìn thấy hai kẻ đắc ý nhà họ Mạc, một ngọn lửa bùng lên trong lòng Lâm An Vũ. Anh nhất định phải khiến chúng đau đớn đến chết, tể bái cho linh hồn của vợ con mình! Đôi mắt ngập vẻ khát máu dữ tợn, làm cho khuôn mặt Lâm An Vũ âm u đến cùng cực.

Lâm An Vũ nhìn Mạc Từ Hoa và Mạc Dung, giọng nói như đến từ địa ngục:

“Các người...”

“Các người... nếu muốn chết như vậy, hà cớ gì phải bày ra trò này! Tôi sẽ thành toàn cho!”

Nói rồi anh gọi Tiểu Thiên_một vệ sĩ trong đám thuộc hạ lại gần, cầm lấy con dao găm sét trong đám cháy đưa cho anh ta:

“Cầm lấy”

Tiểu Thiên tiến đến, xỏ từng lớp thịt trên cánh tay của Mạc Từ Hoa, hấn đau đớn hét lên. Tiếp đó Tiểu Thiên dùng con dao găm trong lòng ngực thiến đi thứ của quý của hắn! Mạc Từ Hoa gào thét trong đau đớn, rồi ngất lịm đi. Cho mày hết làm đàn ông luôn, dám đụng vào chị đẹp của lão đại

~Lâm An Vũ không dích thân ra tay vì anh cảm thấy bọn chúng đều là một lũ bẩn thỉu. Anh không muốn chạm vào bất cứ thứ gì liên quan đến bọn chúng, cảm giác kinh tởm cứ bám lấy Lâm An Vũ mỗi khi nhìn

thấy hai anh em nhà này, anh còn phải dùng đôi tay này để đi tìm vợ mình nữa. Anh vẫn luôn hy vọng là cô còn sống!

Mạc Dung thấy mình hết đường sống thì cố gắng giảm bớt sự tồn tại của bản thân, cô ta thấy anh trai bị như vậy cũng không dám phản kháng nữa lời. Nhưng Lâm An Vũ đã nói rồi, anh sẽ không tha cho bất cứ ai nhà họ Mạc. Anh tiến đến cạnh Mạc Dung, mỗi bước chân đều lạnh lẽo như ma quỷ, Mạc Dung cảm thấy trời đất sụp đổ. Cô ta vội chạy đến quỳ dưới chân Lâm An Vũ:

“An Vũ, anh tha cho em. Em không ngờ mọi thứ lại như vậy, An Vũ...”

Lâm An Vũ cúi xuống nhìn cô ta, ánh mắt chán ghét như nhìn một thứ rác rưởi. Mạc Dung bây giờ thậm chí hận không thể, đôi mắt ướt át cầu xin sự thương hại của anh. Nhưng càng nhìn Mạc Dung, Lâm An Vũ lại càng cảm thấy giận dữ. Tại sao? Tại sao cô ta còn sống còn vợ con anh lại phải chết? Tại sao những kẻ này không đi chết đi? Tại sao?...

Lâm An Vũ chán ghét đá bay cô ta, Mạc Dung đau đớn rên rỉ. Anh nói với thuộc hạ:

“Đem cô ta đi, nhốt cô ta ở trại tâm thần nặng nhất trong thành phố. Canh giữ cẩn thận. Còn nữa, nhốt chung với bệnh nhân hạng một!”

Một đạo giết ả đúng là quá dễ dàng, Lâm An Vũ muốn ả phải sống trong tháng ngày sống không bằng chết. Tốt nhất là tự dày vò mà điên loạn luôn đi!

Kết quả điều tra cho thấy, vụ cháy xảy ra là do một lượng nhỏ chất chlorine trifluoride (ClF₃) gặp nước và bùng cháy tại căn nhà đó. Lâm An Vũ cho người giám định hai cái xác. Kết quả thu được, tất cả đều là đàn ông.

Lâm An Vũ thở phào nhẹ nhõm, vì ít ra vợ mình vẫn chưa chết. Nhưng, bề người mệnh mệnh mông rộng lớn anh biết tìm cô ở nơi đâu....?

-Chưa bao giờ Lâm An Vũ hoảng sợ như lúc này, Bội Vy cô có biết không?

(Còn gì là nữ 9 của tui TvT)

40. Chương 38: Lạc Nhau Có Phải Muôn Đời?

Trần Vỹ và Lâm An Thiện nghe tin Bội Vy gặp chuyện lật đật chạy tới tìm Lâm An Vũ. Trần Vỹ ít nhiều gì cũng là người từng trải, nên ông không vội trách cứ Lâm An Vũ. Lâm An Thiện bình thường tuy trầm tính, nhưng việc đến mức này ông cũng không thể bình tĩnh nổi, ông nhìn Lâm An Vũ:

“Anh sui giao nó cho mày lành lặn, tại sao bây giờ lại ra nông nỗi này hả? Nó còn đang có thai nữa, trời ơi!”

Ngừng một lát ông lại giận dữ nói tiếp:

“Nếu không phải năm đó mày cương quyết đòi lấy con quỷ cái kia vào nhà thì bây giờ mọi thứ sao có thể như vậy được. Đều là chuyện tốt do mày gây ra cả! ”

Trần Vỹ nghe xong sắc mặt đã khó coi lại còn khó coi hơn:

“Anh sui, An Vũ đã từng có vợ sao? ”

Lâm An Thiện xấu hổ nói:

“Năm đó tôi cho nó đi du học, không ngờ qua bên đó nó lại yêu đương với đứa con gái nhà họ Mạc lại còn muốn cưới cô ta vào nhà. Tôi cản thế nào cũng không được. Tôi cũng mặc kệ chúng nó, yêu đã rồi chán.

Thế rồi sau ngày cưới tự tổ chức của hai đứa nó, Mạc Dung gom hết tiền bạc tài sản và bỏ trốn. Lúc đó nó mới tỉnh ngộ ra mà về nước”

Trần Vỹ hiểu ra vấn đề, ông ta không giận dữ như trong tưởng tượng mà ngược lại chỉ nói một câu nhẹ nhàng:

“Nếu anh sớm nói cho tôi biết, tôi tuyệt đối sẽ không gả Bội Vy qua đây”

Lâm An Thiện hiểu rõ Trần Vỹ, đừng nghĩ bình thường ông ta vui vẻ như vậy mà có thể xem thường. Chỉ cần là chuyện có liên quan đến Bội Vy đều được Trần Vỹ xem như quốc gia đại sự.

Lâm An Vũ này giờ không nói gì, bây giờ anh lại càng không muốn nói. Chiếc áo sơ mi trắng được anh mặc từ hôm qua tới giờ đã nhún lại thành một mớ bèo nhèo, gương mặt tiều tụy vô hạn. Không còn vẻ đẹp quyến rũ của thường ngày, thay vào đó là một nét buồn khôn tả. Một khi con người đã đau đớn đến chết tâm thì tuyệt nhiên sẽ không còn hứng thú gì nữa. Anh lặng lẽ cúi đầu nói:

“Con xin lỗi. Con nhất định sẽ tìm ra cô ấy”

Hai lão nhân nhà họ còn đang định nói nữa nhưng thấy Lâm An Vũ như vậy lại không đành lòng. Trần Vỹ gần như suy sụp, ông ta đã phảt tất cả thế lực của mình đi tìm khắp nơi, Lâm An Thiện cũng vậy nhưng đã hơn một ngày lại chẳng có tin tức gì. Việc này đã khiến cho cả hai nhà ngập chìm trong bóng tối...

Lâm An Vũ hằng ngày đều cho người đi khắp nơi tìm Bội Vy. Còn bản thân cũng rong ruổi tìm kiếm. Nhưng càng tìm, cô lại càng bất vô âm tín. Một người phụ nữ có thai làm sao có thể đi đâu xa được, hay là cô đã... giả thuyết đó đã rất nhiều lần được đặt ra nhưng Lâm An Vũ lại chưa bao giờ muốn thừa nhận. Anh tin, cô nhất định vẫn còn sống.. Khỏe mạnh mà còn sống...

Tại một trấn nhỏ ở thành phố Tuy Viễn, một bà lão lưng còng đang lom khom sắc nôi thuốc Bắc trong căn nhà thô sơ, khói bay nghi ngút. Bà vừa sắc vừa cảm thán:

“Trời hôm nay đẹp quá cô gái ơi, cô mau mau khỏe lại mà còn đi ngắm cảnh với lão nữa! ”

Một cô gái yếu ớt đang nằm trên giường, mắt nhắm lại, hình như cô vẫn còn chưa tỉnh sau cơn thập tử nhất sinh...

41. Chương 39: Hộp?

Một đứa bé trai khoảng mười tuổi cầm theo một chiếc nhẫn kim cương lóng lánh, nó ăn mặc rách rưới đứng ngơ ngáo trước một cửa tiệm cầm đồ ở thành phố Tuy Viễn. Nó ngần ngại một lúc, nhưng cuối cùng vẫn bước vào.

Ông chủ tiệm là một người vui vẻ và lịch sự, tuy có hơi bất ngờ với người khách nhỏ này nhưng ông vẫn niềm nở hỏi:

“Xin chào, cháu cần gì?”

Đứa bé nhìn ông chủ một lúc lâu, sau đó nó mới từ từ rút trong túi ra một chiếc nhẫn kim cương đắt tiền đặt lên quầy. Nó nhìn ông chủ với một ánh mắt đầy mong đợi, nó rụt rè hỏi:

“Cái này..... được bao nhiêu?”

Ông chủ tiệm nhìn thấy chiếc nhẫn đó mà đôi mắt không khỏi kinh ngạc, chiếc nhẫn này quá đắt đỏ so với phục sức của cậu bé. Vậy nó lấy từ đâu ra? Là nó nhặt được hay nó đi ăn trộm? Nếu là đồ ăn trộm thì thứ này ông không muốn dây vào. Ông có ý lo ngại, nhưng bên ngoài vẫn tỏ ra bình thường:

“Cậu bé, chiếc nhẫn này cậu nhặt được sao?”

Cậu bé nhìn ông chủ, cậu nói:

“Là của chị kia nhờ cháu đem đổi thành tiền”

Lúc này ông mới hiểu vấn đề được một chút, nhưng ông vẫn không tin hẳn. Ông ấy thấy đây là một món đồ quý giá, nếu để cậu bé cầm ra đường chắc chắn bị người ta lừa mất. Ông chỉ còn cách làm một tấm chỉ phiếu, đưa trước một nửa số tiền. Nửa còn lại ông hẹn cậu ngày mai đến lấy sau khi ông điều tra rõ lai lịch của cái nhẫn đó.

Đứa bé chần chờ một lúc rồi cũng gật đầu, bây giờ nếu cậu không mau mau mang tiền về thì bà ngoại sẽ không kịp trả tiền phẫu thuật mắt.....

Ông chủ tiệm cầm đồ nhìn thấy chiếc nhẫn có ký hiệu gì đó rất quen, nhưng ông vẫn chưa nhớ ra kịp. Ông suy tư mất cả buổi, cuối cùng ông cũng sức tỉnh, toát hết mồ hôi lạnh khi biết được lai lịch của chiếc nhẫn này...

Tại tập đoàn Lâm thị

Lâm An Vũ ngồi trong phòng họp, tài liệu trên bàn bị anh vứt xuống đất, sắc mặt khó coi đến cực điểm:

“Tôi đã cho các người thời gian để cải thiện doanh số và năng lực. Nhưng cuối cùng lại mang đến cho tôi một con số y như lần trước. Ba mươi con người ngồi ở đây, ai giải thích cho tôi xem!”

Cả phòng họp im phăng phắc, không một ai dám hó hé nửa lời. Bản báo cáo mà Lâm An Vũ cầm trên tay đã là số liệu tiêu thụ khả quan nhất rồi. Cũng không biết tình trạng này còn kéo dài bao lâu nữa, từ khi Bội Vy mất tích Lâm An Vũ trở nên khó chịu và lạnh lùng hơn trước rất nhiều.

Anh tức giận đập bàn, ánh mắt sắc bén quét qua các trưởng phòng ngồi trong phòng họp. Ai nấy đều sợ đến mức vã mồ hôi, anh lạnh lùng nói:

“Tôi cho các người ba ngày để thay đổi bảng số liệu này, nếu không thì...” chưa kịp nói hết câu, thư ký Tô tức tốc chạy vào. Trên mặt là biểu tình không nói nên lời, anh ta chỉ chỉ vào cái hộp trên tay, giọng nói vì quá gấp rút mà đứt quãng:

“Tổng...tổng tài...hộp.....hộp”

Lâm An Vũ nhìn thấy thì biết là có chuyện, anh đứng dậy đi đến mở chiếc hộp ra. Lúc này, cả phòng họp đều dồn hết ánh mắt vào cái hộp bí ẩn đó.

42. Chương 40: Hạnh Phúc Gọi Tên Anh

Lâm An Vũ đi đến, cầm chiếc hộp màu đỏ. Vừa mở ra ánh mắt anh lập tức thay đổi, gương mặt mang sắc thái kinh ngạc. Bên trong là một chiếc nhẫn kim cương lấp lánh, bề mặt trơn mịn gia công tinh xảo. Mặt trong có khắc hai chữ V&V, đặc biệt ở bên ngoài còn có ký hiệu độc quyền của Lâm thị.

Cặp nhẫn cưới này từng một thời làm mưa làm gió trên thị trường trang sức đá quý vì độ tinh xảo và công phu của mình, nên trong giới ai ai cũng đều nhìn một cái là nhận ra ngay.

Lâm An Vũ nhìn thư ký Tô, thư ký Tô lúc này đã đỡ bàng hoàng hơn khi nãy lập tức nhanh miệng nói:

“Là của một ông chủ tiệm cầm đồ mang đến đây, nói là giống với chiếc nhẫn cưới của tổng tài khi trước”

Không đợi thư ký Tô nói hết câu, Lâm An Vũ đã hỏi lại:

“Ông ta đang ở đâu?”

“Đã ở dưới sảnh chờ”

Rồi sau đó anh chạy tức tốc chạy thẳng xuống sảnh, chỉ để lại một câu:

“Cuộc họp giải tán”

!!!

Ông chủ tiệm nhìn thấy Lâm An Vũ đi xuống vội cúi chào. Lâm An Vũ chào lại ông một cái, rồi đưa ông vào văn phòng tổng giám đốc nói chuyện.

“Chiếc nhẫn này, bác từ đâu mà có?”

Ông chủ tiệm thật thà nói:

“Là của một cậu nhóc nghèo khổ mang tới bán cho tôi, cậu bé nói là của một chị nào đó nhờ nó bán giúp. Rồi tôi mới kiểm tra lại, thấy nó rất giống với nhẫn cưới năm đó của Lâm tổng”

Rồi sau đó Lâm An Vũ nhờ ông chủ tiệm dẫn mình đến tiệm cầm đồ của ông, đợi ngày mai nếu cậu bé quay lại lấy tiền anh sẽ hỏi cậu bé đó.

Lâm An Vũ hy vọng Bội Vy là người bán chiếc nhẫn này. Nhưng anh không hiểu tại sao nó lại xuất hiện ở đây? Chẳng lẽ cô phải sống bần cùng nghèo khổ ở một nơi nào đó hay sao? Nghèo khổ đến mức khiến cô phải bán đi nhẫn cưới, anh cảm thấy chua xót và đau đớn khi đã để cô phải chịu khổ....

Quả nhiên, chiều hôm sau đứa bé quay lại lấy tiền. Lâm An Vũ thấy thằng bé, nó gầy ốm và rất nghèo khổ. Anh tiến đến, nhẹ nhàng hỏi:

“Cháu bé, cháu đến lấy tiền phải không?”

Nó không thấy ông chủ tiệm đâu cả, nó ngơ ngác một lúc lâu rồi nhìn Lâm An Vũ, khẽ gật đầu một cái. Lúc này Lâm An Vũ mừng thầm, anh đặt chiếc nhẫn lên quầy hỏi:

“Hôm qua cháu đã bán nó phải không?”

Đứa bé lại gật đầu. Anh nhìn nó rồi nói:

“Cháu nhặt nó ở đâu vậy?”

Bỗng nó trở nên hơi khó chịu:

“Là của chị xinh đẹp nhờ cháu bán, cháu không có nhặt của ai hết”

Anh vội hỏi tiếp:

“Vậy chị xinh đẹp đang ở đâu?”

“Tất nhiên là ở nhà cháu”

“Cháu dẫn chú về nhà, đưa tiền cho chị xinh đẹp nhé? Dù sao thì đây cũng là đồ của chị ấy mà”

Cậu bé có vẻ chần chừ, cậu đã được bà ngoại dặn là không được tùy tiện đưa người lạ về nhà. Khi cậu định nói không cần thì Lâm An Vũ lại bồi thêm một câu:

“Nếu cháu không dắt chú về thì chú sẽ không đưa tiền đâu”

Nó khó xử, làm sao đây? Nếu không đưa chú về thì không có tiền, mà chú này không biết có phải người xấu không nữa, do dự một hồi nó cũng quyết định đưa Lâm An Vũ về nhà.

Đi men theo con đường nhỏ đầy sỏi đá, băng qua cả một cánh rừng dài Lâm An Vũ mới tới được một thị trấn heo hút nghèo nàn. Ở đây chỉ có lác đác khoảng hơn chục ngôi nhà, nhà nào cũng được làm từ lá và cây gỗ, thô sơ và mộc mạc. Thằng bé dẫn Lâm An Vũ đến trước cửa của một ngôi nhà lá tồi tàn nhất trong thị trấn.

Nó chỉ vào ngôi nhà đó và nói:

“Nhà cháu đó, chú ngồi đợi một lát. Cháu sẽ gọi chị xinh đẹp ra gặp chú lấy tiền. Chú không được bỏ đi đâu đó!”

“Ừ, chú biết rồi”

Lâm An Vũ hy vọng chị xinh đẹp mà nó nói là Bội Vy. Mỗi giây mỗi phút trôi qua, lòng anh nóng như lửa đốt. Anh hồi hộp, hy vọng nhưng lại sợ thất vọng. Có lẽ khoảnh khắc chia ly không đáng sợ bằng khoảnh khắc chia ly rồi gặp lại, nó cứ âm ỉ khó nói nên lời.

Thằng bé đi chừng mười phút, Lâm An Vũ thấy nó quay lại. Anh vội hỏi:

“Cô ấy đâu?”

Nó chỉ chỉ ra sau lưng, đằng xa một người phụ nữ đang từ từ tiến lại gần. Cô ăn mặc sơ sài, trên tay ôm một củ khoai còn dính đất, gương mặt hơi tiêu tụy nhưng vẫn toát lên sự cao quý và xinh đẹp trong mỗi bước đi. Càng lúc càng gần anh thấy bụng cô ấy nhô lên, phải, đó là một phụ nữ có thai!

Rồi hạnh phúc cũng gọi tên anh khi anh nhìn ra được đó chính là Bội Vy. Bội Vy của anh, vợ của anh, cô vẫn còn sống, cô vẫn bình an mà sống, con anh cũng vẫn bình an....

Lâm An Vũ lao nhanh tới, chưa kịp để cô có phản ứng gì anh đã ôm cô vào lòng, hôn lên tóc Bội Vy, anh nói bằng một giọng run rẩy và đau xót:

“Anh xin lỗi...”

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/la-thay-hay-la-chong>